

EL QUINZE

de **Público**

Más de diez millones para la Familia Real y sus altos cargos

P25

Sant Jordi d'estiu: llibres, roses i firmes amb cita

La transmissió del català, clau per al futur de la llengua, que té deu milions de parlants

La diada del 23 de juliol estarà marcada per estrictes mesures de seguretat **PÀGINES 2-7**

IAKOV FILIMONOV-ARXIU

L'escola prepara el retorn a les aules presencial

Més ventilació, circuits per moure's pels centres i torns al pati, possibles mesures **P20**

La lucha contra la corrupción no espera

Bernat Solé

Conseller d'Acció Exterior i Transparència

Com afrontar el futur dels joves migrants sols

Col·lectius demanen solucions per quan arriben als 18 anys sense permís de treball **P22**

Epidemiòlogos piden más rastreadores

El aumento de casos positivos pone contra las cuerdas el operativo de Salud **P14**

“El Estado solo sabe utilizar la guerra sucia y la represión contra el independentismo”

Entrevista a Marta Vilalta

Secretaria general adjunta y portavoz de ERC

PÁGINA 8

LATA ROS

Espionaje desde las cloacas

Los políticos catalanes fueron vigilados desde 2015 con un sistema comprado en Israel

“Para pasar el material de forma segura, se ha de utilizar el aeropuerto de Madrid y después llevarlo a Barcelona” **PÁGINA 11**

ACN

Restricciones en el Segrià y L'Hospitalet

El Govern toma medidas en las zonas con más casos con un decreto ley que esquivo el veto judicial **PÁGINA 13**

L'incert futur del català: serà una llengua del segle XXII?

La llengua té 10 milions de parlants, però pateix una tendència a la baixa i no té la supervivència garantida si no se'n garanteix la transmissió. Utilitzar-la en totes les situacions i plataformes i no només a les aules és un dels reptes que té

Paula Ericsson
BARCELONA

El 45% de les llengües del món podrien desaparèixer en el transcurs d'aquest segle. Una d'elles podria ser el català, una llengua minoritzada amb 10 milions de parlants, que tot i estar en perill d'extinció és l'idioma sense Estat més gran de la Unió Europea. Hi ha moltes causes que han portat el català a aquest estadi, però hi ha solucions que poden revertir la situació. Ara bé, tal com assegura la professora titular de lingüística general a la Universitat de Barcelona Carme Junyent, les llengües amenaçades "fa molt pocs anys que preocupen a la lingüística i a la humanitat en general. Si és que els preocupen".

L'oficialització com a recurs fàcil

Fa 20 anys no hi havia ni 100 llengües oficials. Ara n'hi ha gairebé 2.000. Una d'aquestes és el català. Sembla la solució més senzilla, però no és la més útil. "No hi ha cap cas de llengua que s'hagi revitalitzat perquè l'hagin declarat oficial. L'oficialitat d'una llengua no canvia res si no canvia el comportament dels parlants", diu Junyent. Per la seva part, la vicepresidenta de la Plataforma per la Llengua, Mireia Plana, afegeix que el fet que una llengua sigui oficial no pressuposa la normalització del seu ús.

Les dues expertes alerten que el català cada cop perd més parlants. Junyent puntualitza que la davallada s'ha suavitzat res-

Cua de gent per entrar en una botiga de roba al Portal de l'Àngel de Barcelona.

Ester Franquesa: "Les polèmiques no ajuden a fer que les persones se sumin a aprendre català"

Clàudia Rius: "És prou normal perquè la facis servir sense haver de dir per què la fas servir"

pecte a les últimes dècades i assenyala la transmissió com un dels factors essencials per revertir la tendència a la baixa: "El que passi d'aquí a 20 anys amb la transmissió és clau per veure si som d'aquestes llengües que no arribem al segle XXII". Junyent considera que per assegurar la transmissió de la llengua cal parlar-la: "Hem de ser conscients del valor de la diversitat, de la responsabilitat que tenim i de la importància que té el nostre comportament".

Per Plana, és necessari conscienciar els catalanoparlants que cal parlar català en totes les situacions. "El fet que una persona sigui de fora no vol dir que no el parli. No hem d'abandonar la nostra llengua i l'hem de fer servir a tot arreu, perquè així també estem llançant el missatge que si ets a Catalunya hi ha gent que et parla en català", reforça. Junyent revela que canviar de llengua no és un comportament típic dels catalans, sinó que és una conducta que comparteixen els parlants de llengües minoritàries. "Com que suposem que l'estranger no parla la nostra llengua, i nosaltres sí que parlem la seva, cada cop que ens trobem amb un desconegut li parlem amb la llengua dominant, i això és letal", explica.

"No hi ha una pèrdua de parlants"

Una de les eines crucials per eliminar aquest comportament de parlants de llengua minoritària és que la població tingui coneixement de la salut del català, encara que Junyent adverteix que el coneixement i el comportament no sempre van de la mà: "No hi ha aquesta informació perquè el dis-

El 34,3% dels catalans tenen el català com a llengua primera, la xifra més alta dels últims 15 anys, segons la Plataforma per la Llengua.

curs cofoi del poder fa que tothom cregui que la cosa ja està salvada. Si et diuen que tot va bé, per què t'has de preocupar?”

Ara bé, la directora general de Política Lingüística del Govern, Ester Franquesa, opina el contrari: “No han baixat els parlants de català. Aquesta frase que alguns poden titllar d’optimista és purament certa. El risc, la por i les polèmiques no ajuden gaire a fer que les persones se sumin a aprendre la nostra llengua”, afirma. Raona que la tendència ha baixat pel canvi demogràfic provocat per les noves migracions. “Catalunya té més de 7,5 milions d’habitants i la composició demogràfica no té res a veure amb la de quan es realitzava l’estudi el 1981. En aquella època hi havia un 1,5% de població estrangera, i ara n’hi ha un 18,2%”, explica Franquesa. “No hi ha hagut una pèrdua de parlants, sinó una renovació de persones i una incorporació d’usos lingüístics”, detalla. En aquest sentit, el 34,3% dels catalans tenen el català com a llengua primera, sigui de manera única o juntament amb el castellà. És la xifra més alta dels últims 15 anys, segons la

Parlar el català a les institucions espanyoles

La normalització a l'Estat de la cooficialitat del català és una assignatura pendent. Al Congrés s'impedeixen les intervencions en aquesta llengua i han estat habituals les reprimendes del president de la Cambra baixa als diputats que l'han emprat. La situació no canvia gaire al Senat, on des de fa uns anys es permet l'ús de les llengües cooficials en el debat de mocions, però no en la resta de debats o en la presentació de propostes o interpel·lacions al Govern. Les barreres també hi són en altres institucions. Només cal recordar el judici del Procés, celebrat al Suprem, on els dirigents independentistes van haver d'emprar el castellà per les dificultats de fer la traducció. La Plataforma per la Llengua va denunciar que això vulnerava els seus drets lingüístics.

Carme Junyent: “El que passi d’aquí a 20 anys amb la transmissió és clau per al segle XXI”

Plataforma per la Llengua: “Una llengua no es pot tancar en un museu”

Plataforma per la Llengua. Ara bé, un 5,6% persones adultes no entenen el català i un 18% no el parlen.

Per la vicepresidenta de la Plataforma per la Llengua, el català ha de ser una eina que, a més de generar teixit social i sentit de comunitat, ha de ser útil per a les persones migrades: els ha de servir per trobar una feina, de palanca per poder estudiar més i per progressar econòmicament. “Perquè la llengua pugui ser útil has de fer que sigui necessària per al comerç, per a l’ensenyament, a la justícia, que puguis anar al cinema i puguis sentir-la”, remarca. Per la impulsora del Canal Malaia, Clàudia Rius, el català “t’ha de ser útil per comunicar-te en el teu dia a dia”. “Una persona que no tingui consciència lingüística ha de poder utilitzar el català amb normalitat”, afegeix.

Delegar-ho tot a la immersió

Com pot ser que tot i tenir el català com a llengua vehicular a les aules el nombre de parlants no sigui més alt? Una de les possibles respostes és que, un cop passada la infància, els adolescents busquen els seus referents d’entreteniment més enllà de les aules i dels pares. Com assenyala un dels coautors de l’estudi *Català, youtubers i instagramers*. Un punt de partida per promoure l’ús de la llengua, Avel·lí Flors Mas, des del tancament del canal 3xL el consum mediàtic dels adolescents s’ha anat desplaçant des dels canals tradicionals unidireccionals –televisió– a les xarxes socials –Youtube o Instagram–. “Aquest és un àmbit on les institucions tenen més difícil marcar la dieta mediàtica dels adolescents”, apunta el també investigador del Centre de Recerca en Sociolingüística i Comunicació de la Universitat de Barcelona.

Davant d’aquesta absència de referents, Clàudia Rius, Arnau Rius, Juliana Canet i Bru Esteve han creat aquest juny Canal Malaia, una plataforma audiovisual dedicada al públic jove en el qual comunicadors, *youtubers* i influenciadors poden penjar el seu contingut d’entreteniment en català. “Nosaltres quan som joves el que volem és tenir referents i seguir-los”, apunta Rius. Al Canal Malaia el que és important no és la llengua, que serveix de ca-

nal de comunicació, sinó el contingut. Allà els joves poden trobar vídeos que parlen de racisme, de política, però també de maquillatge i de sèries. “El català és una llengua prou normal perquè la facis servir sense haver de dir tota l’estona per què la fas servir”, detalla Rius.

Per la també cap de redacció de la publicació cultural *Nívol* i impulsora del podcast *Gent de Merda*, un dels errors des de les institucions ha estat potenciar un català molt intel·lectual i deixar de banda un de *mainstream*, així com deixar tot el pes a la immersió lingüística. “Hi ha molta gent castellanoparlant que només identifica el català com la llengua del seu professor, i acaba sent una llengua acadèmica”, denuncia. “S’ha volgut cuidar tant la llengua que al final no s’han adonat que aquestes polítiques l’enfocaven només a una part de la societat i deixava l’altra deserta de continguts”, lamenta Rius. “Una llengua no es pot tancar en un museu com si fos una obra d’art. Ha de sortir al carrer i ha de ser parlada perquè es mantingui”, reforça Plana.

La barrera del rèdit econòmic

Per Flors, hi ha diverses barreres que frenen la producció de contingut audiovisual en català. En primer lloc, la creença que fer entreteniment en castellà dona més rèdit econòmic. “És una idea enganyosa, perquè el mercat en castellà està saturat, hi ha molts productors generant continguts de molta qualitat”, argumenta. En aquest sentit, explica que fer entreteniment en català no dona el mateix benefici econòmic, però genera visibilitat abans. Una altra de les reticències a fer contingut en català és la vinculació d’aquesta llengua amb certes idees polítiques. “Parlar català et posiciona en certs estereotips, entre ells els polítics”, apunta. Però l’expert afirma que els prejudicis es trenquen demostrant que són falsos, i per això considera necessari que hi hagi més persones fent continguts en aquesta llengua de manera natural i no només reivindicant certes idees.

Encara que totes les veus consultades per *El Quinze* coincideixen en el fet que la forma més efectiva de cuidar una llengua és parlar-la, hi ha certes legislacions que ajudarien a protegir el català. Oficialitzar-lo a escala europea permetria que, per exemple, es respectés el codi de consum a Catalunya. Segons càlculs recollits a l’*InformeCAT 2020* –elaborat per la Plataforma de la Llengua–, el percentatge real de productes que estan etiquetats en català no arriba al 10%. La Llei del Codi de consum catalana estipula que els consumidors tenen el dret de rebre en català la informació obligatòria d’aquests productes. “Això depèn de l’Estat espanyol i aquí no mou fitxa de cap de les maneres. Necessitem un Estat favorable a la llengua, no un que mostra adversitat al desplegament del català”, denuncia Franquesa.

Focus **Sant Jordi**

Una diada de llibres i roses amb distància de seguretat

La versió estiuenca de la jornada, aquest 23 de juliol vinent, estarà marcada per la delimitació de zones de venda i les rígides mesures sanitàries adoptades pel coronavirus

Judith Vives
BARCELONA

Que ningú s'imagini que aquest 23 de juliol serà com un Sant Jordi normal". El president de la Cambra del Llibre, Patricia Tixis, advertia aquesta setmana en la presentació de la jornada que la celebració del Dia del Llibre i de la Rosa estarà marcada enguany per l'aplicació de "mesures molt estrictes" per garantir la seguretat de tothom. Les condicions imposades pel Prohicat "són molt més estrictes que les que compleixen els bars o qualsevol altre lloc", però, tot i això, llibreters i floristes s'hi han avingut perquè volen oferir a la ciutadania la festa que la pandèmia els va robar el 23 d'abril. I amb aquestes mesures, remarcava Tixis, "no hi haurà cap mena de perill per a aquells que hi vulguin participar".

"No serà un Sant Jordi normal, però s'ha de fer", afirmava per la seva banda la presidenta del Gremi de Llibreters, Maria Carme Ferrer, que assegurava que durant el desconfinament les llibreries han rebut "un suport molt gran dels clients" i que volen tornar-los el favor oferint-los l'oportunitat de celebrar aquesta festa del llibre alternativa. "Aquest 23 de juliol el recordarem durant molt de temps", assegurava en el mateix acte el president del Gremi de Floristes, Joan Guillén, per a qui la diada d'aquest any es resumeix amb tres conceptes: seguretat, consciència i professionalitat. Per marcar el tret diferencial d'aquest

Sant Jordi d'estiu, els floristes aportaran roses blanques com a "homenatge al dolor viscut durant el confinament" i com a "símbol d'esperança en el futur". Tal com va destacar la consellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga, l'organització d'aquesta diada ha estat possible gràcies a la "voluntat i la col·laboració" entre totes les institucions i tots els actors implicats. El sector ha treballat conjuntament amb Cultura, però també amb Salut, Interior i Empresa, per establir les mesures necessàries que garanteixin una celebració segura arreu de Catalunya.

Parades, descomptes i firmes

La primera mesura ha estat limitar la participació en la diada al sector professional; és a dir, editorials, llibreries i floristes, i es deixen de banda totes les entitats i col·lectius que tradicionalment també munten parades per Sant Jordi. Amb aquest nou enfocament de la jornada es pretén fer més fàcil la delimitació de zones de venda de llibres i roses, garantir el distanciament físic i fer controls de seguretat i d'higiene.

A Barcelona, això significarà que el nombre de parades previstes es reduirà a un terç del que és habitual, amb unes 200 parades en total. L'epicentre de la festa s'ubicarà al passeig de Gràcia, entre la plaça de Catalunya i el carrer de València, que es tallarà al trànsit per ocupar l'espai central amb les parades de llibres i roses, deixant les voreres lliures per als veïns i viants de la zona. Tot aquest espai serà una zona perimetrada on hi haurà dispositius electrònics per controlar l'aforament, i on també es controlaran els fluxos de circulació per evitar aglomeracions. Hi haurà carrils de sentit contrari per a la circulació dels assistents i l'ús de la mascareta serà obligatori per a tothom.

La diada s'ha limitat al sector professional per fer més fàcil la delimitació de les zones

Al passeig de Gràcia de Barcelona hi haurà unes 110 parades, i a la resta de ciutat, unes 90 més

Els floristes aportaran flors blanques com a homenatge i símbol d'esperança en el futur

Als extrems de cadascun dels trams que hi haurà al passeig de Gràcia s'hi ubicarà un punt de control d'accés, així com les parades destinades a les signatures dels autors, mentre que a la part central s'hi situaran les parades de llibres i roses, un total de 110 repartides en cinc trams.

A la resta de la ciutat hi haurà entre 80 i 90 parades més. Les llibreries i floristeries tindran, aquell dia, permís per instal·lar les seves parades al carrer, davant o el més a prop possible del seu establiment, i podran obrir fins a les 11 de la nit. En aquests comerços, tanmateix, caldrà complir els protocols de seguretat i neteja que ja estan aplicant, com ara l'ús de la mascareta i la distància física. Durant tota la jornada, les llibreries oferiran un 10% de descompte.

La diada del llibre i de la rosa no renuncia tampoc a les populars signatures de llibres, tot i que es faran de forma controlada

El Gremi de Llibreters assegura que durant el confinament han rebut "un suport molt gran dels clients" i ara volen tornar-los el favor celebrant aquesta diada.

Una persona agafa dos llibres d'una parada, el Sant Jordi de l'any passat, a Barcelona.

i amb cita prèvia obligatòria, per evitar les aglomeracions. Durant els dies previs, les llibreries –que són les que fan les gestions directament amb els autors– aniran anunciant les diferents signatures. Les persones interessades hauran de demanar cita prèvia per a aquestes signatures, ja sigui a les diferents parades, o bé per demanar que l'autor els signi un llibre que recolliran posteriorment a la llibreria.

A diferència d'altres anys, els autors s'aniran movent de lloc cada hora per evitar l'efecte d'atracció de gent que deriva, en alguns casos, en llargues cues, i estarà prohibit donar-los la mà. Alguns autors també faran visites a municipis de províncies per evitar, precisament, desplaçaments innecessaris cap a Barcelona.

Una diada de proximitat

Aquesta diada del llibre i de la rosa haurà de ser, més que mai, una festa de proximitat. Els seus promotors fan una crida a la ciutadania a participar-hi al seu propi municipi o barri i evitar desplaçar-se a Barcelona. Els protocols aprovats pel Procicat són una eina flexible que contempla diversos escenaris adaptables en funció de les característiques de cada població, i seran els mateixos ajuntaments els que decidiran en cada cas quins són els espais idonis per poder-hi ubicar les parades mantenint un control dels aforaments i evitant les aglomeracions. En aquest sentit, els alcaldes podran autoritzar o no les parades de venda i signatura de llibres si no es pot garantir el compliment de les mesures sanitàries establertes.

Municipis com Girona o Vila-seca són alguns dels que ja treballen en l'organització d'aquesta jornada de *Sant Jordi d'estiu*. Altres, com ara Reus, ja han anunciat que no la celebraran per no poder complir amb les mesures. El sector del llibre del Segrià també ha cancel·lat els actes previstos, i algunes llibreries de Figueres han anunciat que no hi participaran en desacord amb el plantejament de la diada.

En aquest sentit, la Cambra del Llibre recorda que durant la jornada del 23 de juliol totes les llibreries i floristeries estaran obertes perquè tothom que ho vulgui se sumi a la celebració.

Girona o Vila-seca se sumen a la diada, mentre que municipis del Segrià l'han hagut de cancel·lar

La Cambra del Llibre recorda que el dia 23 les llibreries obriran perquè tothom s'hi pugui sumar

FONT: ELABORACIÓ PRÒPIA A PARTIR DEL PLA ESTRATÈGIC DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Focus **Sant Jordi**

Lectures per viure una diada amenaçada pel virus

Hi ha ganes de poder celebrar el dia del llibre i la rosa al carrer, per això el 23 de juliol és la data triada per fer un Sant Jordi que intentarà encomanar l'esperit d'una jornada que apuntala el sector

Lídia Penelo
BARCELONA

No tenim cap més remei que acostumar-nos a conviure amb l'amenaça d'una pandèmia que ha colonitzat el món. La impotència i l'amargor del 23 d'abril passat s'han transformat en ganes de no llençar la tovallola. Ningú es vol resignar a perdre la il·lusió que desperta un dels dies més especials de l'any. Malgrat les incerteses i els desacords, els responsables del món del llibre han sumat esforços per organitzar una diada de Sant Jordi tan festiva com sigui possible. Els autors ja s'han avesat a signar exemplars amb mascareta, les editorials han reduït la marxa de noves publicacions i, amb tot, les llibreries estan prou farcides de novetats. Així que els lectors àvids de nous títols on capbussar-se tenen un munt d'opcions per triar i remenar. Aquí us oferim algunes propostes per fer submarinisme entre lletres.

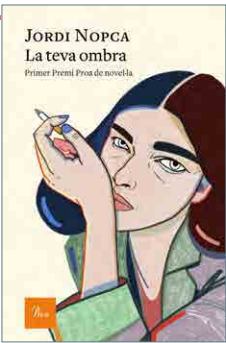
Aconsegueix la teva signatura sense cues

Aconseguir la signatura de l'autor de capçalera és una de les gràcies del Sant Jordi. Enguany, malgrat les restriccions, s'ha establert un protocol particular. A les llibreries ofereixen l'opció d'emportar-te l'exemplar signat si ho demanes prèviament. I, el mateix dia 23, la graella dels autors que signaran a peu de carrer s'anunciarà dies abans. Per tal d'evitar aglomeracions, les cues no podran superar les 30 persones i les parades de llibres s'ubicaran a prop de les llibreries per facilitar la logística. A Barcelona, també ocuparan un tram del passeig de Gràcia.

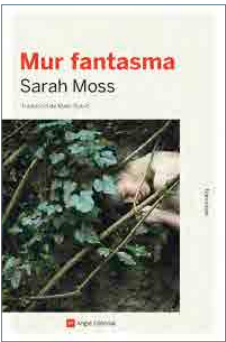
NOVEL·LES

Atrapa la llebre
Lana Bastašić (Periscopi)
Si la guerra de Bòsnia i els conflictes dels Balcans t'interessen, i les històries que sorgeixen dels viatges en cotxe també, la novel·la de Lana Bastašić, reconeguda internacionalment, t'atraparà. Retrobaments, traumes i la teranyina d'un conflicte que segueix viu al cor d'Europa.

La teva ombra **Jordi Nopca (Proa)**
Si t'agraden les novel·les que tot aixecant somriures esgarrapen la consciència, la història dels dos germans que planteja Jordi Nopca és per a tu. Murri de mena, Nopca construeix un calidoscopi narratiu molt ben construït on exhibeix una vegada més el seu talent literari.

Mur fantasma
Sarah Moss (Angle Editorial)
Si t'agraden les històries filades per la tensió i el misteri i els finals inesperats, la novel·la de Sarah Moss et portarà al nord d'Anglaterra, on una família peculiar participa en una acampada que té com a finalitat connectar amb els habitants de la Gran Bretanya de l'edat del ferro. Una època marcada per la violència i uns rituals colpidors.

Reis del món
Sebastià Alzamora (Proa)
Si t'agraden les grans novel·les europees, els *Reis del món*, de Sebastià Alzamora, t'atraparà. A través de dos mallorquins de magnitud universal, Joan Mascaró i Joan March, Alzamora aborda temes també universals com l'estupidesa humana o la recerca de la llibertat. I ho fa ficant-se a la pell d'aquests dos protagonistes contraposats, que, malgrat tot, busquen el diàleg.

Boulder
Eva Baltasar (Club Editor)
Si vas llegir *Permagel* i esperaves amb ànsia una nova novel·la d'Eva Baltasar, estàs de sort. Baltasar ha tornat a crear una protagonista de les que fan rumiar. La Boulder és una dona solitària que fa de cuinera en un mercat fins que coneix una dona i li canvia la vida. Un esperit lliure contra les cordes.

PER A LA MAINADA

Contes infantils de Mercè Rodoreda (Baula Edicions)
Mercè Rodoreda és un dels tòtems de la literatura catalana, i també va escriure per als menuts. Aquest àlbum il·lustrat reuneix quatre contes on hi ha bruixes, animals particulars i paisatges florits. Una manera de plantar l'interès per la Rodoreda als més petits.

Els contes de fantasmes de l'avi James Flora (Blackie Books)
Les històries de por agraden a la mainada, encara que després vinguin malsons... I aquest llibre demostra que les històries de terror també són per a la canalla i que explicar-les en família pot ajudar a passar una bona estona.

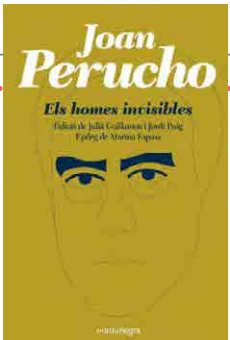
Faules d'Isop (Blackie Books)
Els clàssics són clàssics perquè perduren, i les faules d'Isop segueixen sent meravelloses. Tortugues que corren, pastorets bromistes, una rata de ciutat, una guineu amb problemes... L'obra més universal d'Isop repensada per Elli Woollard i il·lustrada per Marta Altés. Una delícia.

CONTES

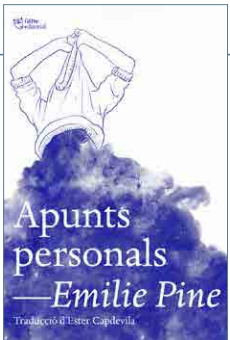
Cavalcarem tota la nit
Carlota Gurt (Proa)

Si prefereixes els glops curts i contundents a les begudes llargues o escumoses, *Cavalcarem tota la nit* t'agradarà. És un recull de contes potent, filat per una mena de corrent subterrani de rebel·lió i d'inconformisme, i d'algunes idees obsessives, amb una conclusió comuna: projectar no serveix per a res.

Els homes invisibles
Joan Perucho (Comanegra)

Si tens curiositat per l'univers de Joan Perucho, de qui enguany es celebra el centenari del seu naixement, pots començar pel volum editat per Comanegra que reuneix *Diana i la mar Morta* (1953) i *Cendres & diamants* (1989). Aquesta mena de prosas, poemes, de petits contes, són un tast excel·lent del particular món de Perucho, sempre il·luminat i fantàstic.

Apunts personals
Emili Pine (L'Altra Editorial)

Si consideres que les barres de bar són un escenari propici per les converses llargues, el to d'Emili Pine t'agradarà. Aquest volum és un recull d'assajos on l'autora es capbussa en les seves vivències vitals per reflexionar sobre temes, incòmodes per a alguns, com l'avortament, la infertilitat, l'alcoholisme o el feminisme.

Nits d'estiu
Diversos autors (Univers)

Si t'agraden els contes, l'editorial Univers, després d'haver debutat amb *Barcelona suites*, ara aposta per un recull d'autors diversos on noms com Roc Casagran, Clara Queraltó o Lluïcia Ramis evocuen nits d'estiu d'aquelles que voldríem reviure, o potser no, però nits d'estiu inoblidables.

POLÍTICA, HISTÒRIA I AUTOBIOGRAFIES

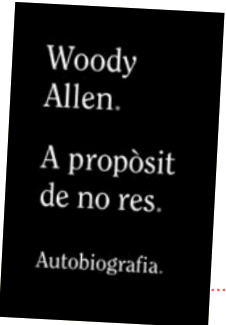
Fills de la vuitena
Ferran Dalmau i David Sancho (Pagès Editors)

Si vols conèixer millor l'esquerra independentista a Catalunya, aquest llibre condensa 50 anys d'història d'aquest moviment a l'Aran, els Pirineus i Ponent. El naixement del Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) l'any 1969 ha estat considerat com la llavor de l'independentisme als Països Catalans.

A propòsit de no res

Woody Allen (Alianza Editorial)

Si de vegades tens la sensació de viure dins un guió de Woody Allen, ja pots llegir la seva autobiografia en català. Una bona manera de passejar per la trajectòria professional i personal del creador d'*Annie Hall* o *Match Point*.

Catalunya zona zero
Quico Sallés (Rosa dels Vents)

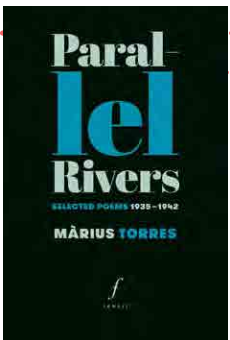
Si durant els mesos de confinament t'hauria agradat conèixer més històries de les que recullen al TN, el periodista Quico Sallés ha voltat pel territori i ha recollit una crònica que convida a la reflexió sobre el que ens espera.

Nova il·lustració radical
Marina Garcés (Anagrama)

Si penses que la nostra civilització està en crisi i et preocupa la disjuntiva de la pèrdua de llibertats a favor d'una seguretat general, aquest nou llibre de Marina Garcés t'interessarà. La filòsofa parla de les noves formes d'opressió i aposta per una il·lustració radical per combatre l'autoritarisme o el fanatisme.

POESIA

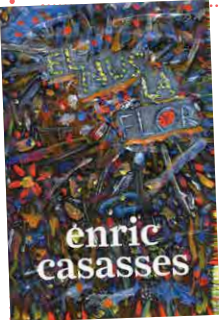
Parallel Rivers
Màrius Torres (Editorial Fonoll)

Si tens pendent la lectura de Màrius Torres, aquesta antologia bilingüe, en català i en anglès és una bona porta d'entrada al seu món poètic. Recull una selecció de poemes escrits entre el 1935 i el 1942 a cura de Sam Abrams. La Guerra Civil, l'exili, l'amor, la malaltia i la mort són els temes protagonistes.

Ameba
Anna Gual (Llibres del Segle)

Si busques noms entre la poesia catalana actual, el d'Anna Gual destaca amb força. El seu darrer llibre ha merescut la darrera edició del Premi Cadaqués a Rosa Leveroni, i en ell ha optat per parlar de la maternitat sense filtres i des de diferents punts de vista, també des de l'interior de l'úter.

El nus la flor
Enric Cassasses (Edicions Poncianes)

Si busques un bàlsam contra la hipocresia i el cinisme, aquest és el teu poemari. La d'Enric Cassasses, darrer premi

d'Honor de les Lletres Catalanes, és una de les veus més genuïnes de la literatura catalana, i en aquest llibre ens convida a "viure bullint i sense evaporar-nos". Aquí Cassasses trenca motllos per servir-nos un bocí de llibertat.

Cançó per fer camí
Maria Mercè Marçal (Sembra Llibres)

Si ets fan de Maria Mercè Marçal i vols regalar un llibre seu, aquest àlbum il·lustrat per Carolina T. Godina de *Cançó de fer camí* és una joia. A banda, les paraules de Marçal segueixen vigents i a partir del "Vols venir a la meva barca?" s'enceta un diàleg sobre valors tan bàsics com la igualtat o la solidaritat, i el paper fonamental que juguen les dones.

Entrevista **Marta Vilalta**

La portavoz de ERC,
Marta Vilalta, en el
Parlament de Catalunya.

“El Gobierno español
es responsable del
espionaje político
por acción o por
ineptitud”
Marta Vilalta

Secretaria general adjunta y portavoz de ERC

Ferran Espada
BARCELONA

Tiene el móvil en las manos. ¿Esta entrevista puede que esté siendo escuchada por espías?

[Ríe] No se puede descartar, porque siempre hemos sido conscientes de que los móviles, aparte de servir para comunicarnos, también servían para espiarnos. Y siempre hemos tenido claro que teníamos que tener la máxima precaución.

Seramente, ¿qué supone que se haya revelado esta operación de espionaje contra el president del Parlament, Roger Torrent, el exconseller Ernest Maragall y otros independentistas?

La constatación de que había en marcha una guerra sucia por parte del Estado en la que, entre otras muchas cosas, se utilizaban los móviles de los dirigentes independentistas para espiarlos. Estamos ante un escándalo político y democrático de gran magnitud y de dimensiones internacionales. La gran pregunta que nos hacemos es cómo piensa responder ante ello el Gobierno español del PSOE y Podemos, que se autodenomina el más progresista de la historia.

¿Y qué esperan del Gobierno español respecto a esta pregunta?

No confiamos mucho en obtener una respuesta como la que merecería este asunto. Pero ahora tendrían la oportunidad de demostrar si son un Gobierno progresista o no. Y, sobre todo, de acabar con la guerra sucia y las cloacas del Estado.

¿Por qué dan tanto por hecho que el espionaje proviene del Estado?

Porque nada indica lo contrario. *Pegasus* es una tecnología que solo pueden adquirir los gobiernos estatales y encaja perfectamente en los antecedentes de cómo actúa el Estado español desde las cloacas y lo que llamamos *deep state*. Solo hay que recordar aquella conversación entre el exdirector de la Oficina Antifraude, De Alfonso, y el ministro Fernández Díaz, entre otros muchos ejemplos.

¿En qué se concretan, pues, las exigencias al Gobierno de Pedro Sánchez y Pablo Iglesias?

En que investiguen el caso a fondo, que den todas las explicaciones que sean necesarias y que depuren todas las responsabilidades. Porque el Gobierno actual es cómplice del espionaje político de las cloacas del Estado por conocimiento y acción, o por ineptitud, si no tenía ni idea y no es capaz de controlar a determinados elementos del Estado. Sea cual sea de las dos opciones, son responsables y es gravísimo.

La secretaria general adjunta de Esquerra exige una respuesta firme al Ejecutivo del PSOE y Podemos para depurar responsabilidades en el escándalo del espionaje político y critica a los socios del Govern de JxCat por poner palos en la rueda de la mesa de diálogo

LAIA ROS

¿Cuál cree que era el objetivo final del espionaje?

Este espionaje forma parte de una causa general contra el independentismo. Es una pieza más. En todos los casos la voluntad siempre es la de perseguir al independentismo y, en este caso, el hecho de obtener la máxima información de un adversario político, sea el presidente del Parlament, Roger Torrent, Ernest Maragall, Sergi Miquel, Anna Gabriel o los que se vayan sabiendo. Esto lo que constata es que el Estado solo sabe responder al independentismo utilizando las cloacas, la guerra sucia y la represión, incluidos los instrumentos ilegales. Nunca con una respuesta política basada en la transparencia y la negociación, que es la que echamos de menos y reivindicamos.

¿Cómo cree que este asunto puede afectar al Estado español?

Es un torpedo a la línea de flotación de la credibilidad democrática del Estado español. Que impacta sobre muchos otros indicios de un Estado en descomposición democrática, como demuestra el caso de una monarquía totalmente corrupta, el hecho de tener presos políticos con la exigencia de liberación por parte de organizaciones internacionales... Pero viene de lejos; no podemos olvidar el terrorismo de Estado con los GAL, por ejemplo. El Estado español, en términos democráticos, hace aguas por todas partes.

Este asunto del espionaje se ha producido durante gobiernos del PP, pero también del PSOE, y ustedes apoyaron a Pedro Sánchez en la investidura y han llegado a acuerdos. ¿Este asunto puede afectar a las relaciones?

La guerra sucia y las cloacas como única respuesta es una forma de actuar sistémica. Por eso la respuesta solo puede ser superar el régimen del 78, que tiene la base podrida como demuestran todos estos ejemplos de comportamiento antidemocrático. Por eso la respuesta que queremos dar como catalanes y como independentistas es superar el régimen del 78, y esto en Catalunya significa conseguir la República y la independencia. Ya le digo que del Gobierno actual no esperamos gran cosa, pero que tienen una oportunidad con una reacción diferente a la habitual ante este escándalo. Somos escépticos, pero no dejaremos de exigir al Gobierno del PSOE y Podemos que sean valientes y limpien las cloacas. Esto lo deberían exigir todos, no sólo los independentistas, por higiene democrática.

¿Cómo valora la situación de la monarquía española con el cúmulo de escándalos que arrastra?

La monarquía española también está en descomposición. Y tiene un descrédito

enorme, no solo en Catalunya, también cada vez en más lugares del Estado. En Catalunya, además, a la desconexión se suma la ruptura por el discurso del rey del 3-O de 2017. En Catalunya uno de los grandes consensos de país es el de querer superar un sistema monárquico desigual, anacrónico y que atenta contra los valores republicanos que defendemos desde Esquerra, de libertad, igualdad y solidaridad.

¿La crisis monárquica puede provocar la caída del régimen del 78?

Deberíamos poder aprovecharlo para sumar fuerzas y tumbar este sistema de Estado y este régimen. Esto puede ayudar a modernizar el Estado, pero nosotros lo que queremos es hacer nuestro camino como país con la República catalana. Probablemente la monarquía es la clave de bóveda que aguanta todo el régimen del 78, por eso le tapan las vergüenzas, porque si cae la monarquía se les hundirá todo. Más que nunca tenemos que cerrar filas todos aquellos que somos republicanos y republicanas.

¿La mesa de diálogo, en qué punto se encuentra, suspendida 'sine die'?

La mesa de diálogo ahora mismo está sin fecha. No me atrevería a decir que está suspendida, porque existe el compromiso de todas las partes de que se pueda celebrar una próxima reunión.

¿Y por qué no se celebra?

Porque lo que falta por concretar es el contenido de la próxima reunión. Para ERC ésta es la parte más importante de la mesa, lo que hablemos y avanzar en contenidos. Es importante concretar qué vamos a debatir y que la parte catalana vayamos lo máximo de preparados posible.

¿No están preparados?

No creo que todo el mundo en la parte catalana esté haciendo todos los esfuerzos necesarios para prepararnos para asistir con la máxima fortaleza a la próxima reunión.

¿El bloqueo está provocado por la emergencia del coronavirus, por la parte española o por la parte catalana?

Sería un error utilizar la situación con el coronavirus como excusa para no reunir a la mesa de diálogo. Somos muy conscientes de que la prioridad en Catalunya y en el resto del mundo es hacer frente a la emergencia sanitaria, económica y social. Pero eso no puede servir de excusa para no reunir a la mesa. Esquerra dedicará todos los esfuerzos para desatascar la situación.

¿Si no es el coronavirus, es que la parte catalana no va a una?

Tenemos que hablar mucho más entre las dos formaciones que formamos parte del

Gobierno, JxCat y ERC, y con el resto de formaciones independentistas para continuar construyendo una estrategia conjunta que no solo debe ser para la mesa de negociación, sino para marcar los objetivos a conseguir en los próximos meses y años de cara a culminar el objetivo compartido, que es la República catalana y la independencia. Ahora mismo este trabajo no se está haciendo.

Esquerra se ha quedado un poco sola en esta reivindicación, ¿no?

Nos sentimos un poco solos defendiendo el diálogo y la negociación. Es cierto que no todo lo podemos fiar a esta mesa ni al ámbito de la negociación y el diálogo. Pero no queremos renunciar por nada del mundo a trabajar por la vía negociada y de resolución democrática del conflicto. Y, por lo tanto, no entendemos cómo hay quien, en lugar de trabajar para maximizar nuestra fuerza en esta mesa de negociación, lo hace para intentar desvirtuar una herramienta que puede ser una oportunidad. Dependerá de nosotros aprovecharla o no.

¿Qué quiere decir que no todo se puede fiar a la negociación?

Que no basta con la mesa. Nosotros apostamos por el diálogo y la negociación, pero no únicamente. A la vez creemos que hay que encontrar la manera de seguir demostrando nuestra fuerza en las movilizaciones, también en el fortalecimiento institucional y de representación democrática, en el ámbito internacional. Hay que trabajar en todos los niveles, también en la vía negociada y de diálogo. Esquerra Republicana no piensa renunciar a ningún espacio de poder o de influencia que pueda utilizar el independentismo, sea donde sea.

Usted es de Torregrossa, el Pla d'Urgell. ¿Está preocupada por la situación del coronavirus en su tierra?

Estoy preocupada por el conjunto del país. Pero evidentemente la situación en la Plana de Lleida me toca de cerca. Sobre todo por los datos de Lleida y el Baix Segrià, aunque en Torregrossa también hemos tenido bastantes casos de contagio últimamente. Se demuestra que ante esta enfermedad no podemos dar por superada la emergencia y hay que extremar las medidas de precaución como ciudadanos responsables y continuar trabajando desde las Administraciones, como creemos que hace el Govern de la Generalitat en coordinación con los ayuntamientos.

¿Cómo valora los buenos resultados electorales de sus socios en el Congreso, el BNG y EH Bildu?

Demuestran la apuesta porque las alternativas en momentos de complejidad pasen por opciones de izquierdas e independentistas o soberanistas. Nuestras organizaciones hermanas, con quienes compartimos coalición en Europa y acuerdos estratégicos o de coordinación, han crecido muchísimo. Es una muestra de que los proyectos que crecen más en apoyo ciudadano son aquellos que pasan por la transformación social desde la izquierda y para dar alternativas diferentes a las habituales. Y que incorporan el proyecto independentista y soberanista. Y con perspectivas feministas, ecologistas... Esquerra quiere la misma receta para Catalunya.

¿Estos resultados ayudarán a impulsar la negociación con el Gobierno español?

Nuestra idea es que debemos seguir fortaleciendo todos los niveles para ganar definitivamente la República catalana y todo

“El espionaje constata que el Estado solo sabe responder utilizando las cloacas, la guerra sucia”

“No todos hacen todos los esfuerzos para asistir fuertes a la mesa de negociación”

“Con zancadillas entre independentistas, sale perdiendo el conjunto del movimiento”

LAIA ROS

Entrevista **Marta Vilalta**

Marta Vilalta, durante la entrevista.

lo que representa. Si las fuerzas con las que compartimos proyecto en el Estado se fortalecen, nosotros somos también más fuertes. Y esto puede facilitar que el Gobierno español se vea obligado a moverse. El balón sigue en el tejado de Pedro Sánchez y Pablo Iglesias. Ahora tienen que decir qué piensan hacer ante estos resultados. Impulsar el espacio político que hizo posible la investidura con soluciones de izquierdas y progresistas basadas en fortalecer derechos para todos, o cerrarse y girar nuevamente hacia la derecha con Ciudadanos.

¿Se esperaban estos acuerdos con Ciudadanos estando Podemos en el Gobierno? No entendemos nada de lo que está haciendo Podemos dentro del Gobierno. No tenemos clara cuál es su función. No defiende con coherencia lo que defendía en la oposición. El Gobierno estatal más progresista de la historia pronto se convertirá en el más decepcionante, si no lo es ya. Y eso nos pesa decirlo. Porque supuestamente es el mejor Gobierno para confiar en soluciones sociales justas y soluciones democráticas al conflicto de Catalunya con el Estado.

Como fuerza del Govern, ¿cómo piensa ERC compatibilizar la prioridad de dar respuesta a la emergencia sanitaria y social con el proyecto independentista? Para nosotros no son dos cosas diferentes. Nosotros no queremos la República catalana para cambiar simplemente una forma de Estado o una bandera por otra. Queremos la República como herramienta y como instrumento para poder responder mejor a las necesidades de la gente. Incluso a las más inmediatas del momento. Esto significa más recursos, más inversión social, más ayudas y construir un Estado del bienestar social mucho más fuerte. Reforzando todos sus pilares para dar respuesta a la emergencia sanitaria, social,

económica e incluso emocional que sufrimos por el coronavirus, pero que no podemos olvidar que ya sufríamos también antes en muchas cuestiones como herencia de la anterior crisis. Lo que nosotros decimos es que el camino y la base para la reconstrucción deben ser también los de la República catalana.

¿Han recibido alguna propuesta del presidente de la Generalitat, Quim Torra, para consensuar la fecha de las próximas elecciones?

No, pero seguimos reclamando que hay que consensuar la fecha. Porque, con la misma lógica de intentar ser lo más fuertes como movimiento independentista para afrontar cada obstáculo que nos encontramos en el camino, hay que evitar las divisiones. Y por eso lo mejor sería sentarnos a hablar tranquilamente para explorar los diversos escenarios en que nos encontramos y ver cuál es la mejor manera conjunta para responder. Bien sea una posible inhabilitación del presidente Torra, que esperamos que no se produzca, o bien cómo afrontamos la reconstrucción del país en clave de República, entre otras muchas cosas. Si solo se utilizan estos obstáculos e injerencias judiciales para hacer la zancadilla al otro partido independentista, quien sale perdiendo es el conjunto del movimiento. El objetivo del independentismo debería ser planificar los objetivos de los próximos meses para maximizar las fuerzas de cara a las próximas elecciones y superar los porcentajes que tenemos actualmente, es decir superar el 50% que nos situaría en un escenario mucho mejor para hacer posible la autodeterminación y alcanzar la independencia.

Los presos políticos han obtenido el tercer grado. ¿Cómo lo valora?

Tenemos un doble sentimiento, como la mayoría de la ciudadanía. Un tercer grado no es semilibertad, es cumplimiento de la pena. Y esto supone que se alarga la injusticia de tener presos y presas políticos. Pero también tenemos una sensación satisfactoria de que puedan estar más en contacto con sus familias, amigos y compañeros. Y de que dejen de tener la voz silenciada y de sufrir este doble confinamiento que han sufrido en los últimos meses. Nosotros, con tercer grado o sin él, lo que continuamos exigiendo es la amnistía, que es la única manera de superar esta injusta situación que genera la represión desatada por una causa general contra el independentismo.

“Nosotros, con tercer grado o sin él, lo que continuamos exigiendo es la amnistía”

Terremoto político por el espionaje al independentismo

Entre los afectados están el presidente del Parlament, Roger Torrent, el diputado de ERC Ernest Maragall y la exdiputada de la CUP Anna Gabriel. Piden que el caso sirva para “poner fin a la guerra sucia”

Ferran Espada
BARCELONA

El caso de espionaje a los móviles de personalidades políticas del mundo independentista, como el presidente del Parlament, Roger Torrent, el diputado de ERC y concejal por Barcelona Ernest Maragall, y la exdiputada de la CUP Anna Gabriel, entre otros, ha generado un verdadero terremoto político. El caso evidencia que “hay una causa general contra el independentismo en el Estado”, según Torrent. “Se trata de una cuestión de carácter general y de una persecución política al movimiento”, ha remarcado el presidente de la Cámara catalana.

Sus móviles, así como el del director del Consell per la República, Sergi Miquel, y el del miembro de la ANC Jordi Domingo, fueron espiados por el *software Pegasus* en 2019. Entre abril y mayo de ese año, el programa utilizó una brecha de seguridad de WhatsApp para introducirse en, por lo menos, 1.400 teléfonos en todo el mundo, según revelaron *El País* y *The Guardian* a partir de una investigación del laboratorio de la Universidad de Toronto, Citizen Lab.

Aun así, fuentes próximas a Maragall consultadas por *El Quinze* sospechan que posiblemente las escuchas de las conversaciones o la lectura de mensajes del diputado ya existieron antes, cuando fue conseller de Exteriores del Govern de la Generalitat en

2018. En rueda de prensa, el líder de ERC en Barcelona ha señalado a varias instituciones del Gobierno español: “Detrás están al menos el Ministerio de Defensa y el CNI, el Ministerio de Interior y el Ministerio de Exteriores, tanto del PP como del PSOE”.

“Es la primera vez que se acredita de forma concluyente lo que muchos ya sabíamos: en el Estado español se practica el espionaje político contra adversarios políticos”, denunció Torrent en las primeras declaraciones después de hacerse público el caso. El presidente del Parlament emprenderá acciones políticas y legales para llegar “hasta el final” de la cuestión, ya que hay que “investigar los hechos y depurar responsabilidades”. “Es imprescindible que este caso sirva para poner fin a la guerra sucia contra el independentismo”, ha señalado.

“No es ninguna sorpresa”

Maragall ha reclamado a la justicia que llegue “hasta el final” en sus investigaciones y ha instado al movimiento independentista a perseverar: “Esto es un ataque sistémico contra las instituciones de nuestro país. Estamos obligados no solo a proseguir con nuestras aspiraciones de libertad, sino a ganar”. Al compartir una información periodística que confirmaba que el Gobierno español fue cliente de la empresa NSO, propietaria del programa *Pegasus*, el diputado remarcó que “lo más terrible es que la noticia no es ninguna sorpresa”.

Torrent y Maragall presentarán una querrela contra el máximo responsable del CNI en 2019, Félix Sanz Roldán. Aunque no concretaron cuándo lo harán, su abogado, Andreu Van den Eynde, aseguró en *Rac1* que sería de forma “inminente”.

“Se trata de una persecución política del movimiento” asegura Torrent

Los políticos catalanes, espiados desde 2015

El seguimiento se llevó a cabo con un sistema de alta tecnología que las cloacas del Ministerio del Interior de Fernández Díaz compraron en Israel

Carlos Enrique Bayo
MADRID

Público reveló en 2017 las pruebas documentales de que el director adjunto operativo (DAO) de la Policía Nacional, Eugenio Pino, adquirió ilegalmente al Rayzone Group Ltd. –con sede en Tel Aviv y relacionado con el Grupo NSO israelí– el sistema secreto de alta tecnología *Pegasus* con el que Villarejo hizo las grabaciones de la Operación Cataluña. En un mail desde una cuenta *pantalla*, Pino especificó: “Para pasar el material de forma segura, se ha de utilizar el aeropuerto de Madrid y después llevarlo a Barcelona”.

Era el DAO de la Policía Nacional –el máximo cargo uniformado del cuerpo–, pero Eugenio Pino y su jefe de Gabinete, José Ángel Fuentes Gago, transmitían sus correos electrónicos a través del mail *pantalla* de un funcionario de la Unidad de Asuntos Internos, que utilizaba el nombre clave de *Lionel* y la discreta cuenta *ananas2014@gmail.com*. Porque estaban cerrando una operación fuera de la ley: la compra opaca y con fondos reservados de Sprinter e InterApp, diseñados por el Grupo Rayzone israelí para “que las agencias de inteligencia y policiales intercepten y graben llamadas de voz y mensajes de texto”. Lo que después se llamó *Pegasus*.

Era el año 2014, actuaban bajo instrucciones directas del entonces ministro del Interior, Jorge Fernández Díaz, y pretendían utilizar esa alta tecnología israelí para que la *brigada política* del comisario José Manuel Villarejo espíase a los políticos soberanistas catalanes en lo que acabaría llamándose Operación Cataluña. Intenciones

que quedan claras en uno de los *e-mails* obtenidos en noviembre de 2017 por *Público* y que explicaba a los técnicos israelíes: “Para pasar el material de forma segura, se ha de utilizar el aeropuerto de Madrid y después llevar el material a Barcelona. El hotel en Barcelona, sin problemas. Solamente nos tenéis que decir cuántas personas vienen y cuántos días, así como las fechas”.

En aquella época, el comisario jefe de Barajas era Carlos Salamanca, socio y cómplice de Villarejo imputado ahora con él en el caso *Tándem*, quien controlaba todos los mecanismos de seguridad aduaneros de ese aeropuerto y los utilizaba para cometer delitos como facilitar la entrada irregular de migrantes.

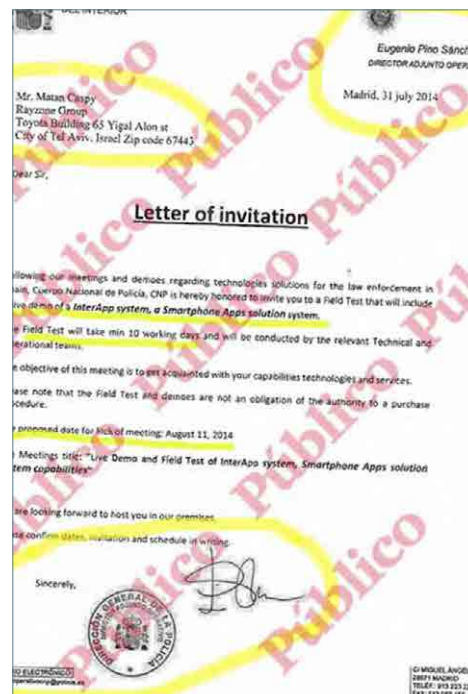
Pruebas de campo

En ese mismo correo queda claro que la operación de compra de los sistemas secretos de grabación ya ha sido cerrada, porque especifica que se abonarán los tres pagos acordados para pagar los equipos en las siguientes reuniones de los días 3, 6 y 15 de septiembre de 2014. El mes anterior se habían efectuado las pruebas de campo en España de esos sistemas de espionaje telefónico, como demuestra la carta –con membrete, sello oficial y firma del DAO Eugenio Pino–, a la que ha tenido acceso *Público* [ver documento adjunto].

‘Público’ tiene la carta de Pino concertando las pruebas de campo del sistema secreto

El DAO acordó la compra con Matan Caspy, quien luego vendió la empresa

La compra del ‘software’ espía se efectuó sin conocimiento ni autorización judicial

La ‘Letter of Invitation’ firmada por Pino.

Esta *Letter of Invitation*, escrita en inglés, lleva fecha del 31 de julio de 2014 y propone la fecha del 11 de agosto de ese año como primer encuentro “de arranque” para lo que denomina “*Field Test*” del “*InterApp system, a Smartphone Apps solution system*”, que es el precursor de los “sistemas troyanos para dispositivos móviles” con los que espiar sus “archivos, fotos, navegación web, e-mails, geolocalización, conversaciones de Skype y otros datos”.

En la carta, Eugenio Pino explica a su interlocutor en Tel Aviv, Matan Caspy, que “la prueba de campo se prolongará un mínimo de diez días laborables y la llevarán a cabo los equipos técnicos y operativos pertinentes”. “El objetivo de este encuentro es familiarizarnos con sus capacidades tecnológicas y con sus servicios”.

Resulta que el interlocutor de Pino, Matan Caspy, es propietario del 20% del Grupo Rayzone Ltd. y tuvo que declarar después como testigo en EE. UU. –vivió varios años en California– porque era socio del empresario estadounidense Elliott Broidy –bajo investigación federal por utilizar su amistad con el presidente Donald Trump, cuya campaña electoral financió, para violar las leyes que rigen los *lobbies*–, quien participó en la primera venta ilegal

a un país extranjero del *software* de espionaje *Pegasus* de la empresa israelí NSO, en el año 2015, tal como descubrió el pasado febrero la compañía israelí Catcalist tras una larga batalla en los tribunales.

De hecho, Caspy empezó a comerciar con los sistemas de espionaje informático de la NSO en 2010, cuando ésta era una pequeña empresa en ascenso, y viajó a Los Ángeles para vender esos productos en Estados Unidos. Después, en 2015, con su socio Eran Reshef, vendieron la NSO a un magnate de otro país –cuya identidad los tribunales mantienen oculta– que facilitó el *Pegasus* a un gobierno extranjero “conocido como gran comprador de ciberproductos defensivos y ofensivos”, según la sentencia judicial norteamericana.

Es decir, el DAO de la Policía Nacional española, bajo el Ministerio del Interior de Fernández Díaz, utilizó como suministrador de los programas de espionaje que se emplearon contra políticos catalanes al mismo empresario israelí que en aquellos años violaba las leyes internacionales para suministrar ese *software* de ciberguerra a países bajo embargo estratégico.

Y Eugenio Pino realizó esa operación, que se efectuó sin conocimiento ni autorización judicial –como es preceptivo para sistemas de interceptación de comunicaciones privadas protegidas por la Constitución, que las protege como un derecho fundamental–, porque la transacción no ha quedado registrada en la Dirección Operativa del Cuerpo Nacional de Policía, como debería ser si se hubiera seguido el procedimiento administrativo correspondiente.

Uso ilegal de recursos policiales

Un típica operación de las cloacas de Interior, cuyas operaciones no han sido investigadas por los tribunales españoles a pesar de que sendas investigaciones del Congreso de los Diputados y del Parlament de Catalunya dictaminaron que el ministro Fernández Díaz malversó fondos públicos y empleó ilegalmente recursos policiales del Ejecutivo para espiar y desprestigiar a partidos y personas que eran rivales políticos del Partido Popular o del Gobierno de Mariano Rajoy.

Preguntado por *Público*, el diputado de Esquerra Republicana y candidato a la Alcaldía de Barcelona Ernest Maragall –cuyo móvil fue *hackeado* con el *software Pegasus*, igual que el del presidente del Parlament de Catalunya, Roger Torrent– ha manifestado a este diario: “No puedo demostrarlo, pero creo que las escuchas vienen de mucho antes, de cuando era consejero de Exteriores [de la Generalitat]. Aunque sale a la luz en el periodo de abril-mayo de 2019 porque es cuando Citizen-Lab hace la investigación y lo descubre”.

No cabe duda de que el espionaje de políticos catalanes desde Interior comenzó mucho antes. En 2015.

Anàlisi

Regularització

La problemàtica dels temporers i el silenci de Cunillera

El coronavirus ha estigmatitzat els lleidatans, els temporers i els pagesos. El problema de fons rau en la falta de regularització dels treballadors migrants que el Govern espanyol no vol afrontar

L'emergència pandèmica del Segrià –ja no es pot parlar de simple rebrot– ha retornat la lluita contra el coronavirus a la primera posició de les prioritats. Encara s'ha de veure que la problemàtica no s'estengui a zones encara de més complexitat demogràfica, com ha passat a l'Hospitalet de Llobregat. Però a l'espera de com evoluciona la situació a l'àrea metropolitana de Barcelona, tots els canons apunten cap a Lleida.

A la complexitat de la situació s'hi ha afegit el desgavell i la perplexitat que genera una absurda, deslleial i molt perillosa bata-

Ferran Espada

lla protagonitzada per una jutgessa i la Fiscalia contra el confinament domiciliari decretat pel Govern. Encara més quan a altres llocs de l'Estat s'han pres mesures igual o més lesives per als drets dels ciutadans per lluitar contra el coronavirus i han obtingut l'aval judicial. Entre altres, suspendre el dret a vot als confinats a Galícia i el País Basc.

La situació del Segrià genera tres injustes estigmatitzacions: cap als lleidatans i lleidatanes en general, cap als migrants que treballen –o ho intenten– de temporers, i cap als pagesos. La ciutadania de Lleida té la percepció que se'ls criminalitza com si haguessin estat irresponsables. És cert que la idiosincràsia lleidatana inclou un cert victimisme, però cal deixar clar que la ciutadania del Segrià no ha tingut un comportament gens diferent del de la resta del país. I la singularitat que cal aplicar a la comarca respecte a altres llocs és l'arribada d'una gran magnitud de treballadors per la temporada de la fruita, els temporers. Però això tampoc no justifica la criminalització d'aquest col·lectiu, i cal anar al fons de la problemàtica d'aquestes persones, que no és altra que la dificultat per trobar feina regular per falta de papers. El paer en cap de Lleida, Miquel Pueyo, va denunciar aquesta situació fa mesos a la delegada del Govern espanyol, Teresa Cunillera, casual-

ment lleidatana de soca-rel, que manté un silenci total sobre el tema. És evident que, si no se'ls regularitza, aquesta gent són invisibles per al sistema i han de treballar il·legalment o quedar-se sense feina en condicions de subsistència infrahumanes pels carrers, amb un difícil control pandèmic.

Cal recordar que hi ha precedents de regularitzacions col·lectives de migrants amb opcions laborals, com seria el cas de la fruita a Lleida. El primer govern Zapatero ho va fer, amb el ministre de Treball, Jesús Caldera, al capdavant. Si no se soluciona aquesta qüestió de fons, el perill pandèmic associat a la problemàtica dels temporers ben aviat saltarà a altres comarques. En pocs dies comença la temporada de la pera al Pla d'Urgell, i a finals de mes de la poma, i la Noguera i l'Urgell també es veuran afectades. I el confinament no frenarà la sortida del Segrià d'un col·lectiu que persegueix la subsistència bàsica, amb més fam que por al coronavirus, i una capacitat demostrada per creuar tot l'Estat malgrat els controls de l'estat d'alarma. La regularització per part del Govern espanyol és, doncs, urgent.

La tercera estigmatització és la dels pagesos. És cert que, a més de tenir feina, els temporers necessiten sous dignes. La dificultat rau en el baix preu de la fruita en origen com a conseqüència d'un mercat inundat de fruita de Sud-àfrica o Amèrica del Sud, que, tot i venir de lluny, rebenta preus.

I aquí és on entra el debat de la responsabilitat ciutadana que com a societat també hauríem de fer: quin preu estem disposats a pagar per les coses? El millor ajut a la pagesia, als temporers i de retruc ara mateix a la lluita contra la pandèmia seria que els consumidors catalans apostéssim pels productes catalans, amb consciència que això té un preu que serveix per pagar condicions dignes, de pagesos i de temporers.

Sense regularització, el perill pandèmic associat als temporers afectarà altres comarques

El millor ajut seria que els consumidors apostessin pels productes catalans

La delegada del Govern espanyol a Catalunya, Teresa Cunillera.

EL QUINZE
de Público

DIRECCIÓ **Ferran Espada** COORDINACIÓ **Marc Font** DIRECCIÓ GENERAL **José María Crespo** DIRECCIÓ EDITORIAL **Marià de Delàs** GESTIÓ **Pablo de Zárraga**
PRODUCCIÓ **Pauta Media S.L.** EDICIÓ **Carla de Puig i Néstor Bogajo** REDACCIÓ **Jordi Bes, Queralt Castillo, Roger Castillo, Cugat Comas, Natàlia Costa, Alba Fernández, Àngel Ferrero, Yeray S. Iborra, Montse L. Cucarella, Paula Ericsson, Lidia Penelo, Emma Pons, Elisa Pont, David Rodríguez, Àlex Romaguera, Laia Ros, Maria Rubio, Sandra Tello, Javier Torres, Judith Vives i Víctor Yustres** FOTOGRAFIA **Joel Kashila, Laia Ros i Miguel Velasco** CORRECCIÓ **Carme Casals**
DIRECCIÓ D'ART I MAQUETACIÓ **Manuel Cuyàs i Berta Rosés** IMPRIMEIX **Impresa Norte** DIPÒSIT LEGAL **M-6647-2019**
CONTACTE **elquinzepublico@pautamedia.com | redaccio@diaripublic.cat** VISITA EL WEB **https://temas.publico.es/el-quinze/ | www.diaripublic.cat**

Restricciones pese a las barreras judiciales

El aumento de casos no se ha paralizado en el Segrià, y la Generalitat ha restringido la movilidad en Lleida y seis municipios. En L'Hospitalet se han tomado medidas en la Torrassa, Collblanc y la Florida

Paula Ericsson Navarro
BARCELONA

El Govern se ha enfrentado a una semana protagonizada por los rebrotes en el Segrià, L'Hospitalet de Llobregat y Barcelona. Algunos ayuntamientos tomaron medidas previas a las reuniones con el Departament de Salut, pero la restricción de la movilidad en los siete municipios del Segrià –entre ellos la capital, Lleida– ha sido una medida clave que ha requerido maniobras jurídicas por parte de la Generalitat.

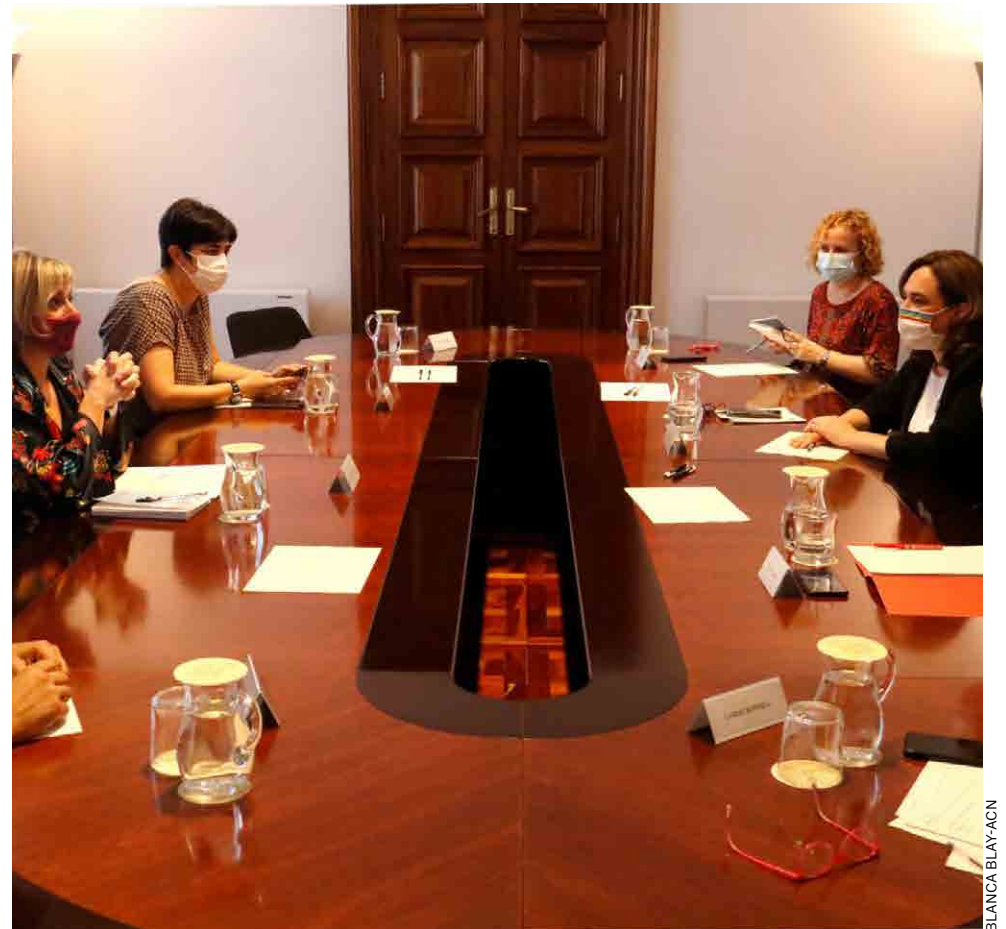
El rebrote más grave se da hasta ahora en el Segrià, donde ya la semana pasada se aplicó un confinamiento perimetral que, ante la falta de resultados, se endureció el fin de semana, con la decisión del Govern de decretar prácticamente un confinamiento domiciliario en Lleida y otros siete municipios más –Alcarràs, Aitona, la Granja d'Escarp, Massalcoreig, Seròs, Soses y Torres de Segre–. Al cierre de esta edición, en la comarca se han registrado más de 1.400 positivos en las dos últimas semanas, más del 40% de los casos detectados desde la aparición de la epidemia, en marzo.

Con todo, la medida del Govern no pudo aplicarse de inmediato, porque el juzgado número 1 de Lleida la rechazó al considerar que se trataba de una competencia estatal. Para esquivar el veto judicial, la Generalitat aprobó el lunes un decreto ley que permite al Procicat adoptar las restricciones que sean necesarias en situaciones de pandemia. El texto es una modificación de la ley de Salud Pública de 2018, en la cual se introduce un nuevo apartado que da las competencias al Procicat como autoridad sanitaria para que en situaciones de pandemia pueda adoptar “medidas de limitación en la actividad, el desplazamiento de personas y la prestación de servicios” en determinados ámbitos territoriales.

Una vez aprobado el decreto ley, el Govern aplicó la resolución de confinamiento de estos municipios, que finalmente entró en vigor el miércoles por la tarde, pero con la excepción de Massalcoreig, que quedó fuera por decisión judicial por los pocos casos registrados. En la práctica, la situación es parecida a la del confinamiento domiciliario porque los ciudadanos no pueden salir de sus municipios –excepto para trabajar, acudir al médico u otros supuestos–, y los bares y restaurantes quedan limitados a la entrega de comida preparada o al reparto a domicilio.

“No salgáis de casa”

El aumento de contagios también llegó a la Torrassa, la Florida y Collblanc, tres barrios del norte de L'Hospitalet de Llobregat. En las dos últimas semanas se han registrado en la ciudad más de 300 positivos activos, la mayoría concentrados en estos barrios. Tras reunirse con la alcaldesa, Núria Marín, la consellera de Salut, Alba Vergés, recomendó –pero no obligó– a los vecinos de los tres barrios que no salieran de casa, excepto para hacer las gestiones imprescindibles, y que evitaran los encuen-

Encuentro entre la consellera Alba Vergés y la alcaldesa de Barcelona, Ada Colau.

BLANCA BLAY-ACN

Los tribunales han autorizado la mayoría de medidas del Govern, aunque con excepciones

Los alcaldes piden más rastreadores para mejorar el seguimiento de la epidemia

El decreto ley permite al Procicat adoptar ciertas restricciones en situaciones de pandemia

tros sociales con las personas que no forman parte de su núcleo de convivencia.

Además, en la zona afectada se han prohibido las actividades culturales, deportivas, de ocio nocturno o los espectáculos públicos, y en un primer momento se quiso impedir las reuniones de más de diez personas tanto en ámbito público como privado. Pero también aquí intervino la justicia. En concreto, el juzgado de instrucción número 16 de Barcelona vetó esta restricción, con el argumento de que afecta a un derecho fundamental. De esta forma, la prohibición se convirtió en una recomendación.

Mientras se establecían las primeras medidas para frenar los rebrotes, la alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, ha reclamado esta semana el incremento de rastreadores en la capital catalana –donde los positivos se triplicaron respecto a la semana anterior– tras constatar que el sistema de rastreo “no funciona”. Los alcaldes de Lleida, Miquel Pueyo, y L'Hospitalet de Llobregat también piden más rastreadores para así controlar mejor el recorrido de la epidemia y para cerciorarse de que las personas afectadas se confinan en las condiciones adecuadas. En el caso de la ciudad de Barcelona, el gobierno municipal ha ofrecido a unos 50 profesionales para reforzar el sistema, pero Salut ha rechazado la oferta.

“Un paso atrás, para avanzar”

Tras la reunión que Salut y el Ayuntamiento mantuvieron el miércoles, no se tomó ninguna medida concreta, pero Colau anunció la creación de una oficina técnica con la Generalitat para gestionar la situación sanitaria. La alcaldesa avanzó que, aunque de momento rechaza el confinamiento total en la ciudad, desde la comisión están estudiando posibles medidas de contención. “Puede que tengamos que hacer algún paso atrás para poder seguir avanzando”, había avisado previamente en TV3. Como el resto de responsables políticos, Colau insistió en la necesidad de extremar las medidas de precaución para evitar contagios.

El operativo de Salut, contra las cuerdas por los rebrotes

Los epidemiólogos piden más recursos para rastrear los contactos de positivos. Oriol Mitjà insiste en la necesidad de automatizar el rastreo de casos mediante una app

Maria Rubio
BARCELONA

Los rebrotes de coronavirus en Catalunya ya son una realidad. El Segrià vive su primera semana con confinamiento domiciliario, después de que el cierre perimetral de la comarca no permitiera estabilizar la situación, y el auge de positivos en L'Hospitalet de Llobregat amenaza el área metropolitana de Barcelona, la región más poblada del país. Con la gestión de estos casos en caliente y un conocimiento del virus todavía muy limitado, la gente se pregunta qué medidas se pueden tomar para evitar un confinamiento total como el de la primavera y cuándo. ¿Se podrá esquivar una nueva y temida parálisis del país?

En estos momentos, el brote del Segrià es el más importante de todo el Estado, seguido por el de A Mariña, en la provincia gallega de Lugo. Antes de llegar a recomendar el confinamiento domiciliario, el Govern decidió el pasado 4 de julio aislar la comarca con un confinamiento perimetral que tan solo se podía romper por movilidad laboral. En aquel momento se señaló a la Generalitat por tomar la medida tarde, en mitad del fin de semana, algo que llegó a afirmar el director del estatal Centro de Emergencias Médicas, Fernando Simón.

“No estoy de acuerdo. Han sido rápidos y gracias a eso los casos no han salido mucho más allá del Segrià”, afirma Àlex Arenas, doctor en física y catedrático en ingeniería informática y matemáticas de la Universitat Rovira i Virgili, responsable del diseño de un modelo matemático que prevé la evolución de la pandemia. A pesar de ello, Arenas lamenta la parálisis posterior, ya que considera que, para equilibrar la situación, se debería haber hecho una cam-

Dos personas acceden al hospital instalado al lado del Arnau de Vilanova de Lleida.

paña de test: “El confinamiento perimetral tenía sentido para parar la propagación del virus, porque se perdieron las cadenas de transmisión. Una vez aplicado, se debería haber hecho una campaña de test a la población del Segrià para recuperarlas”.

El infectólogo Oriol Mitjà, del Hospital Germans Trias i Pujol, también celebra la aplicación del primer confinamiento perimetral en Lleida, pero en cambio cree que una campaña de PCR no hubiera dado resultados: “En el momento en que hay múltiples cadenas de transmisión no controladas, recuperar el control de estas es utópico. La única intervención posible es el confinamiento”, indica a este medio.

Oriol Mitjà: “Los datos sobre el Segrià son muy opacos y no podemos hacer análisis”

“En las personas que viven hacinadas el riesgo se multiplica por cuatro”, asegura el infectólogo

Más allá de esta medida, Mitjà lamenta que es muy difícil hacer valoraciones sobre qué intervenciones aplicar en el Segrià por la opacidad del Departament de Salut: “Los datos oficiales son muy opacos y no podemos hacer análisis. No sabes cuántos casos se están diagnosticando, ni qué tipo de casos, si son de carga viral baja o fuerte, si son temporeros o no... Este punto de partida es crítico”.

La respuesta de Salut

El pasado domingo, Salut decidió aplicar un confinamiento más duro en Lleida y siete municipios –finalmente fueron seis– más del Segrià ante las dificultades para estabilizar la zona, una medida que, ante la sorpresa del mundo sanitario, quedó rebajada a recomendación después de que un juzgado de guardia considerara que la Generalitat no tenía competencias para aplicarla. El Govern reaccionó rápidamente y aprobó un decreto ley el mismo lunes para poder aplicar el confinamiento y otras medidas excepcionales con garantías. “Es evidente que hay que cumplir las leyes, pero en situación de catástrofe las leyes pueden quedar obsoletas y el gobernante puede tomar una decisión ejecutiva”, opina el epidemiólogo del hospital de Sant Pau i Santa Creu de Barcelona Joaquín Contreras.

El confinamiento perimetral del Segrià provocó colas en los puntos de control policial. Esta semana el Departament de Salut ha decidido aplicar más medidas para estabilizar el brote de esta comarca.

Los ayuntamientos pueden saber dónde están los contagios con los códigos postales

Àlex Arenas: “Hay que aumentar los rastreadores. Hacen falta más de 1.000”

ñala que hace falta una intervención urgente para evitar que el nivel de propagación sea exponencial, lo que indicaría que hay propagación comunitaria: “O se toman medidas, o en pocos días el brote ya habrá llegado a Barcelona”. Y, para tomar medidas, hace falta ver no solo las cifras de contagiados: también la capacidad sanitaria de la región –algo que deja al Segrià en un lugar peor respecto a L’Hospitalet– y la movilidad estacional de verano de la población.

Oriol Mitjà cree que hace falta aplicar un confinamiento en el barrio de la Torrassa, donde se da la mayor concentración de casos: “Es posible hacer confinamientos quirúrgicos. Los ayuntamientos conocen sus barrios y pueden saber dónde están los contactos mirando el código postal de los enfermos”. El infectólogo cree que confinando el barrio se permitiría cercar también los casos asintomáticos y que, con los casos de otras zonas, se podrían aplicar métodos más precisos y controlar las cadenas de transmisión. De momento, el Govern pide a los vecinos de este barrio y a los de la Florida y Collblanc que no salgan de casa. Con todo, se trata de una recomendación, no de una obligación.

¿Y qué hay de los próximos brotes que vendrán? ¿Qué medidas se deberían aplicar? El doctor Oriol Mitjà lamenta que el documento que le encargó la Generalitat

con 40 intervenciones posibles quedó en papel mojado: “El primer párrafo ya advertía que los brotes se vivirían en los próximos meses”. Añade que estos se pueden ver acentuados, en primer lugar, porque el calor ha disminuido menos de lo que se pensaba la capacidad de transmisión del virus y, en segundo lugar, porque cree que la estrategia de Salut para frenar el coronavirus es deficiente: “Los modelos matemáticos ya indicaban que para estas fechas habría brotes. Estos quedarán modulados por las estrategias de control de la infección y por los sistemas de detección de casos. Y hace tiempo que advertimos que Salut no lo está haciendo correctamente”.

Arenas subraya que la clave está en los sistemas de trazabilidad de contactos y en los rastreadores: “Necesitamos aumentar los rastreadores ya. No vale con los 180 que tenemos, hacen falta más de 1.000. Uno por cada 5.500 habitantes”, advierte. En esto está de acuerdo la epidemióloga de la Vall d’Hebron Magda Campins, quien en declaraciones a Rac1 recalca este déficit: “Faltan más de dos mil rastreadores. No puede ser que solo haya 50”. Al cierre de esta edición de *El Quinze*, el Departament de Salut había anunciado un refuerzo de 500 profesionales en el sistema de rastreo.

Oriol Mitjà cree que este método también está limitado y que haría falta un sistema automatizado: “En el momento en que se superan los 100 casos, de los cuales cada uno tiene unos siete contactos de media, la centralita se satura”. Por ello, Mitjà apostaba en su documento por una “aplicación móvil con alto nivel de privacidad” que permitiera el control epidemiológico de contactos mediante el rastreo de “cualquier desplazamiento fuera de casa” con GPS y Bluetooth, de manera que se pueda avisar rápidamente a todas las personas que hayan estado en contacto con un positivo. Esta medida quedó descartada por la Generalitat por los conflictos éticos que planteaba en el rastreo de la ciudadanía, algo que Mitjà cree que se podría solventar.

En todo caso, Arenas advierte que se deben destinar recursos de manera urgente si se quiere tener un buen control de la epidemia, sobre todo de cara a los meses de otoño. El matemático afirma que los brotes que se vayan desarrollando en verano se podrían solapar con los de otoño, algo que generaría una situación todavía más caótica para un sistema sanitario bajo mucha presión: “Hará más frío y el virus sobrevivirá mejor, habrá más espacios cerrados donde el contagio es mayor, y tendremos la gripe y otros coronavirus, como un resfriado común, que tienen la misma sintomatología que la Covid-19. Habrá mucha gente yendo al hospital y mucha gente en cuarentena preventiva, algo que puede generar una parálisis económica y un colapso sanitario. Si no ponemos herramientas, no podremos evitar el confinamiento total”.

Acierto en el uso de la mascarilla

Los expertos señalan la importancia de generar consensos sociales entorno a las medidas de seguridad sanitaria. Una de las medidas preventivas que se ha aplicado recientemente es la obligatoriedad de la mascarilla. Su uso imperativo fue ampliamente criticado al aplicarse en paralelo al auge del brote del Segrià, e incluso fue cuestionado por algún experto en epidemiología. “No lo entiendo. Estoy de acuerdo con que hay que solucionar los problemas socioeconómicos que padecen los temporeros. Ahora bien, decir que esto contradice el uso de la mascarilla es un salto al vacío”, opina Àlex Arenas. Para el doctor en Física, su uso obligatorio debería ser aceptado desde una óptica de responsabilidad ciudadana: “La única pega que genera es la incomodidad, pero es que la reducción de la infectabilidad es elevada. La gente no conoce el riesgo de no ponérsela, y necesitamos generar conciencia social sobre ello”, cree Arenas. En esta línea, Oriol Mitjà lamenta que muchas veces se interpreten las medidas como si fueran pensadas para dañar a la ciudadanía y lamenta las manifestaciones de vecinos en Lleida en contra del confinamiento. Para lograr estos consensos, Mitjà cree que hace falta más claridad desde las instituciones: “Hace falta liderazgo, una persona que sepa cuál es el panorama epidemiológico, dónde se nos escapa la transmisión y por qué, y que lo sepa explicar. Hay que dar mensajes complejos, no eslóganes”.

Para Mitjà, es normal que el primer brote importante se haya registrado en Lleida, una de las regiones que pasó antes a las primeras fases de desconfinamiento. El experto cree que el confinamiento domiciliario era necesario, teniendo en cuenta el factor añadido de la región: la precariedad absoluta en la que se hallan los temporeros. “Se trata de un problema social heredado del pasado que se junta con la pandemia. Como pasa en las residencias, el problema de los temporeros es que viven hacinados. Está demostrado que en estos casos el contagio se multiplica por cuatro”. Mitjà cree que hay que revertir esta situación de vivienda y trabajo y hacer test a aquellas personas que viven hacinadas o que tienen contacto con personas vulnerables.

La mirada puesta en L’Hospitalet

El brote del Segrià no ha sido ni será el único. Ya se han registrado otros pequeños focos: Manresa, la Garrotxa, el Perelló... y L’Hospitalet de Llobregat, el que genera más desazón por tratarse del área metropolitana de Barcelona: “Siempre será más exagerado un brote en la ciudad, porque, por más que haya más recursos, hay más densidad de población y más movilidad. Y toda esta gente se expande por el territorio para ir de vacaciones”, advierte Arenas. El matemático se-

Vecinos de la Torrassa, en L’Hospitalet.

JUNIOR REPORT

Junior-Report.media és el diari dels joves lectors per entendre el món. Amb nous llenguatges i nous canals, expliquem els grans temes d'actualitat per despertar el seu interès davant la realitat que els envolta.

MUSEUS VIRTUALS

GAUDEIX DE LA CULTURA DES DE CASA

Coordina: Laia Ros

La pandèmia provocada pel nou coronavirus SARS-CoV-2, causant de la malaltia de la covid-19, ha alterat la nostra vida quotidiana de moltes maneres diferents. L'estiu és sinònim de vacances i viatges, però segurament les limitacions a l'hora de viatjar i les mesures sanitàries aplicades per frenar l'avanç de la malaltia faran que aquest estiu sigui ben diferent dels altres. Tot i això, des de Junior Report volem que no renunciïs a descobrir alguns dels museus més interessants del planeta. I des de casa! Mira el mapa i viatja per la cultura del món a través de la pantalla.

MUSEU D'ART MODERN (MOMA)

LLOC

Nova York (Estats Units)

DESCRIPCIÓ

Compta amb una de les col·leccions d'art modern i contemporani més importants del món. Acull peces de Van Gogh, Mondrian, Pollock o Warhol. A la seva web hi ha un catàleg amb obres comentades, algunes també per a nens. Les fitxes artístiques de les obres i el material addicional et permetran descobrir més coses dels teus artistes preferits!

BRASIL

MUSEU DEL PRADO

LLOC

Madrid (Espanya)

DESCRIPCIÓ

El Museu del Prado de Madrid és un dels més importants del món quant a pintura europea dels segles XVI-XIX. Exposa obres de Velázquez, Goya, El Greco, Tiziano, Rubens o El Bosch, entre molts altres. La seva pàgina web allotja aquests dies els quatre capítols de la sèrie 200: *Una noche en el Prado*, que es va fer l'any 2019 amb motiu del bicentenari del museu. El documental n'ofereix una imatge insòlita perquè va ser enregistrat de nit, quan està tancat al públic.

MUSEU D'ART DE SÃO PAULO (MASP)

LLOC

São Paulo (Brasil)

DESCRIPCIÓ

L'edifici va obrir les portes l'any 1968 i s'ha convertit en un dels més importants de la ciutat. Compta amb la col·lecció més representativa d'art occidental a l'Amèrica Llatina, amb obres de grans pintors com ara Rafael, Delacroix o Cézanne. Podràs descobrir les seves obres a través de fitxes amb informació i també gràcies a un *tour* virtual, que et mostrarà la seva particular manera de presentar la col·lecció.

JUNIOR REPORT

MUSEU BRITÀNIC

LLOC

Londres (Regne Unit)

DESCRIPCIÓ

La pedra Rosetta que va permetre desxifrar els jeroglífics de l'antic Egipte, els frisos del Partenó d'Atenes, les restes del mausoleu d'Halicarnàs... Són alguns dels trossos d'història que omplen el Museu Britànic de Londres. L'interior del museu es pot visitar a través del Google Street View. És l'espai interior més gran visitable a través d'aquesta eina: permet recórrer més de 60 galeries virtuals, com la dedicada a les escultures egípcies. A més dels monuments, objectes històrics i peces arqueològiques, la pàgina del museu també recull gravats i dibuixos, una selecció d'art gràfic occidental amb obres de Miquel Àngel, Goya o Henry Moore.

DEEPAK-VIQUIPEDIA

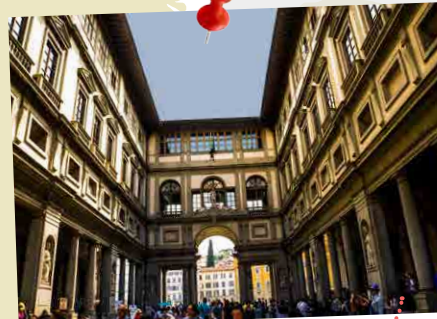
GALERIA DELS UFFIZI

LLOC

Florència (Itàlia)

DESCRIPCIÓ

En aquest museu hi ha les obres més representatives del Renaixement, com ara *El naixement de Venus*, de Botticelli. A la seva pàgina web podràs consultar 400 obres d'art, entre pintures, frescos, escultures i objectes. També s'hi pot contemplar una col·lecció de roba de fa gairebé 500 anys.

MUSEU DEL LOUVRE

LLOC

París (França)

DESCRIPCIÓ

La seva web permet visitar-lo de manera virtual, caminar per les sales i contemplar grans obres de pintors com Delacroix, Rembrandt o Tintoretto, a més de visitar obres mestres com *La Gioconda*, de Leonardo da Vinci, o la famosa escultura de la *Venus de Milo*. També es poden visitar les antiguitats de l'Egipte faraònic. D'altra banda, l'exposició *Louvre medieval* permet contemplar les restes i els fossats de l'antiga fortalesa del Louvre.

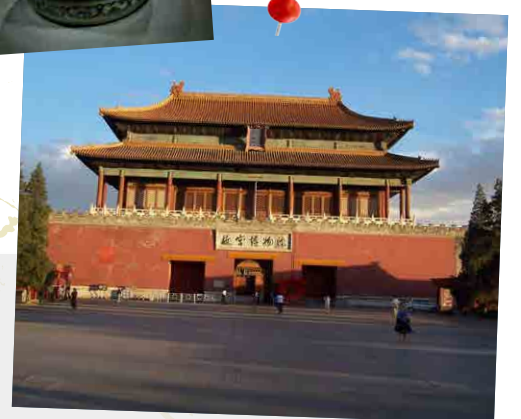
PALACE MUSEM

LLOC

Pequín (Xina)

DESCRIPCIÓ

El Palace Museum és un museu nacional de la Xina. L'edifici de l'equipament havia sigut el palau de dues dinasties d'emperadors xinesos, els Ming i els Qing. Va obrir les portes al públic el 1925, quan l'últim emperador de la Xina va ser-ne expulsat. El conjunt de palaus i edificis que formen part del museu també es coneix com la Ciutat Prohibida. Va ser declarada Patrimoni de la Humanitat per la Unesco l'any 1987. Guarda una gran quantitat d'obres d'art i peces arqueològiques que ajuden a entendre la història del país. Algunes de les sales del museu poden visitar-se a través de recorreguts virtuals. Això sí, les descripcions de les obres i de les sales són en xinès!

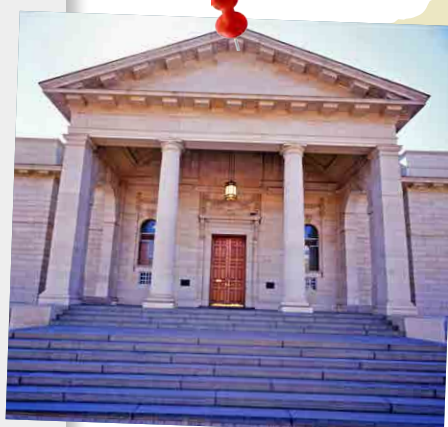
JOHANNESBURG ART GALLERY

LLOC

Johannesburg (Sud-àfrica)

DESCRIPCIÓ

Va obrir les portes el 1915 i és la galeria més gran del continent africà. S'hi poden trobar principalment obres d'origen europeu dels segles XVII, XVIII i XIX. Tot i això, la galeria se centra sobretot en l'art modern i contemporani sud-africà. Des del 2018 es poden consultar algunes de les obres del museu per internet gràcies a un acord amb Google.

Contingut patrocinat

Les botigues de les presons rebaixen una mitjana del 22% els seus preus

L'abaratiment ha estat possible perquè l'empresa pública CIRE ha recuperat la gestió directa de les compres

El CIRE gestiona una xarxa de 77 punts de venda distribuïts a tots els centres penitenciaris de Catalunya

Des de l'1 de juny passat, els interns i les internes de les presons de Catalunya paguen de mitjana un 22% menys de diners pels productes que poden comprar a les botigues dels centres penitenciaris. La disminució dels preus ha estat possible perquè el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE), l'empresa pública del Departament de Justícia que ofereix formació, treball i inserció laboral als presos i preses, ha recuperat la gestió directa de la compra per a aquestes botigues, un servei que estava externalitzat des del 2009. En aquests establiments, situats generalment a cada mòdul, les persones internes poden comprar-hi una gran varietat d'articles, que van des d'alimentació, suc, begudes no alcohòliques, elements d'higiene i de cosmètica, roba esportiva i aparells de televisió.

Ara, per exemple, els interns i internes paguen per un iogurt 0,50 euros en lloc dels 0,64 euros que pagaven abans de l'1 de juny. Per una llauna de tonyina, 0,88 euros en comptes dels 1,15 euros d'abans; un paquet de compreses extraplans de 18 unitats val 1,38 euros, i abans el preu era d'1,77 euros; un desodorant *roll on* de 45 ml passa de 2,39 euros a 1,87 euros; i un xampú de 400 ml, de 3,97 euros a 2,42 euros, per posar alguns exemples.

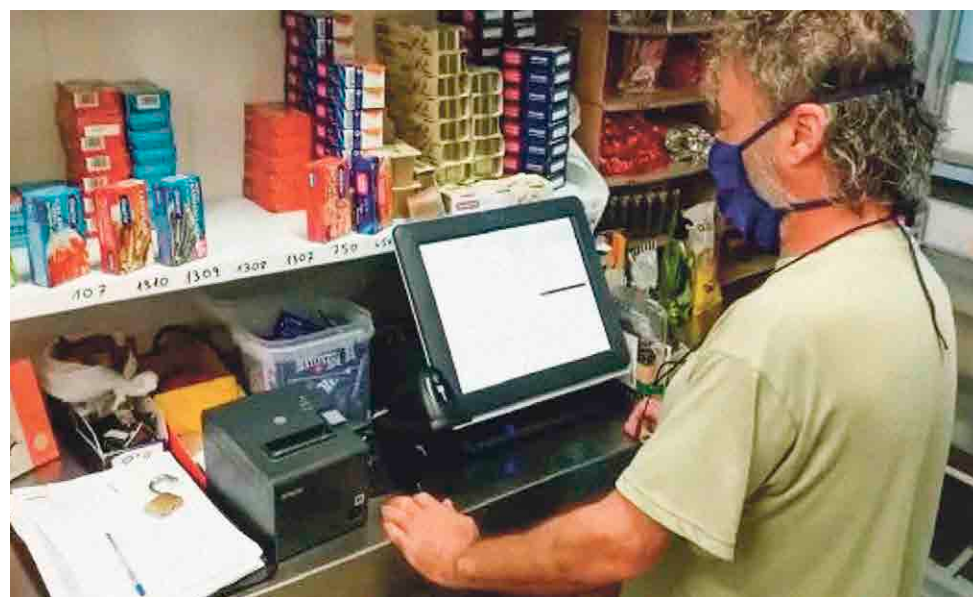
Amb aquesta rebaixa es dona resposta a les demandes de la Sindicatura de Greuges i de la Comissió de Justícia del Parlament de Catalunya, que alertaven de l'increment dels preus, especialment pel que fa als productes d'higiene femenina. Precisament seran aquests els que gaudiran d'un descompte més elevat: la

cosmètica i els articles d'higiene per a dones, seguits dels productes d'alimentació, begudes i conserves.

CENT VINT PERSONES INTERNES EMPLEADES

El CIRE gestiona una xarxa de 77 punts de venda distribuïts a tots els centres penitenciaris de Catalunya. Disposa també de nou magatzems centrals, un a cada presó, on hi ha dipositats els articles que es vendran a cadascuna de les botigues que hi ha als mòduls dels centres. En total, amb aquest servei el CIRE dona feina a 120 persones internes, que primerament han rebut una formació específica per atendre el públic, gestionar les comandes, neteja, bones pràctiques per manipular aliments i prevenció de riscos. La intenció és que, a banda de guanyar un sou i cotitzar a la Seguretat Social, es formin i aprenguin hàbits laborals perquè puguin trobar feina un cop abandonin la presó. Aquests petits establiments comercials presten, a més, un servei bàsic a tota la població interna, que pot adquirir un gran nombre d'articles comercials a un preu assequible.

Els interns i internes no poden disposar de diners en metàl·lic o en paper. Per comprar utilitzen una clau, una mena de targeta moneder, que es pot carregar setmanalment amb els diners que tenen al seu compte de peculí, un tipus de compte corrent on ingressen els diners que guanyen treballant en els tallers que el CIRE té a dins de les presons, o que els aporten els seus familiars. Cada presó estableix un límit setmanal de diners que poden gastar en el seu dia a dia a les botigues, un import que gira al voltant dels cent euros.

Imatges de les botigues del CIRE al Centre Penitenciari Brians 2.

La lucha contra la corrupción no espera

Juan Carlos de Borbón.

“Que sea la justicia de otro país la que tenga que iniciar un proceso de investigación, como en el caso de la monarquía española, dice muy poco de la calidad democrática del Estado en cuestión”

vez han entrado en las instituciones. Que sea la justicia de otro país la que tenga que iniciar un proceso de investigación, como en el caso de la monarquía española, dice muy poco de la calidad democrática del Estado en cuestión. Es por ello que, cuando la corrupción acaba convirtiéndose en sistémica, la única solución es cortar de raíz estas prácticas.

Un sistema ejemplar

Como contraposición a los escándalos que vemos diariamente en portadas de la prensa internacional, el republicanismo lleva implícita la ética pública y la ejemplaridad de los servidores públicos. Luchamos por un sistema democrático ejemplar que sea digno de la confianza de la gente, porque es la mejor manera de alcanzar unas instituciones más sólidas, abiertas y confiables. En este sentido, Esquerra Republicana de Catalunya tiene un compromiso nítido en la lucha contra la corrupción que va implícito con los valores fundacionales del partido. Este compromiso se ha traducido, por ejemplo, en la creación de la Oficina Antifraude en 2008 –una institución pionera en el Estado–, el endurecimiento de los controles en la adjudicación de obra pública o, más recientemente, la aprobación y desarrollo de la Estrategia de lucha contra la corrupción y de fortalecimiento de la integridad pública. Una estrategia que comprende 25 medidas para conseguir unas instituciones más transparentes y que, a pesar de la situación

de crisis derivada de la covid-19, avanza a buen ritmo de acuerdo con el calendario que nos fijamos.

Aunque su implementación, ya iniciada, se extenderá a lo largo de los próximos dos años, en poco más de seis meses ya hemos logrado algunos hitos destacados. Por un lado, la inminente aprobación de un acuerdo de gobierno que hará posible la anonimización de los buzones éticos, para proteger a aquellas personas que quieren denunciar posibles casos de corrupción en la administración pública. Hemos visto demasiadas veces cómo se acaba persiguiendo y culpabilizando a la persona que avisa de una posible irregularidad en lugar de al propio responsable, y esto no puede seguir sucediendo. Una vez instaurados estos buzones, el Govern garantizará el total anonimato a la hora de hacer este tipo de denuncias.

Paredes de cristal

Y por el otro –y no menos importante– se ha creado un espacio de seguimiento de la Estrategia formado por la propia ciudadanía y representantes de entidades de la sociedad civil, que son y serán los encargados de monitorear el grado de cumplimiento de todas las actuaciones que nos fijamos. Como Govern, por tanto, nos autoimpone medidas de control para asegurar que el desarrollo de estas 25 medidas se efectúe en los términos que se previeron inicialmente. La lucha contra la corrupción no espera y, por tanto, debemos seguir avanzando, a pesar de todas las adversidades sobrevenidas.

El escritor alemán Thomas Mann aseguraba, con razón, que “es mejor una verdad perjudicial que una mentira útil”. No basta con luchar contra las posibles irregularidades, sino que esta actitud se debe acompañar con un esfuerzo permanente para explicarlo todo de forma transparente. Es esta la doble responsabilidad que tenemos como servidores públicos, y es así también como incrementaremos la confianza ciudadana y, en definitiva, la calidad democrática de unas instituciones que queremos con paredes de cristal.

Bernat Solé

Conseller de
Acció Exterior,
Relacions
Institucionals i
Transparència

El economista danés Gert Tinggård asegura, en el libro *Trust*, que para garantizar la confianza de la sociedad en las instituciones hace falta un nivel de participación ciudadana, voluntariado y asociacionismo alto, así como un sistema institucional de calidad. Según el autor, estos aspectos, y especialmente la calidad institucional, son la clave del éxito de los países y de los Estados que están a la cabeza en buen gobierno. De este modo, la calidad institucional de un

gobierno o de un país pasa, inevitablemente, por una gestión pública íntegra y transparente, porque es lo que acaba generando la confianza de la ciudadanía.

Es aquí, también, donde hay que enmarcar la lacra de la corrupción, que hemos visto recientemente cómo presuntamente salpica a las instituciones más altas del Estado. Hasta ahora la habíamos asociado exclusivamente a determinadas formaciones políticas, en algún caso hasta el punto de ganarse la etiqueta de “el partido más corrupto de Europa”. Ahora vemos cómo la mancha se extiende más allá de estos partidos y observamos, lamentablemente, cómo las fuerzas políticas que han sostenido el régimen del 78 se niegan repetidamente a investigar unos hechos cada día más clamorosos. Hemos visto, incluso, cómo algunas de estas formaciones hacían grandes proclamas en sus programas electorales que luego han acabado en un cajón una

L'escola es prepara per a una tornada presencial i segura

Els centres treballen en un pla de retorn a les aules amb distància de seguretat, desinfecció, higiene i evitant les aglomeracions, d'acord amb les pautes establertes per la Generalitat

Sandra Tello
BARCELONA

El 14 de setembre serà el primer dia d'escola. La tornada a les aules després de l'estiu serà la més estranya de la història. A banda de la motxilla plena de llibres de text, l'alumnat haurà d'incorporar la mascareta i el gel hidroalcohòlic en el material escolar. Escoles i instituts treballen de valent, després d'un final de curs intens, per dissenyar una nova organització adequada a les circumstàncies: distanciament físic, higiene de mans, evitar les aglomeracions i una constant neteja, desinfecció i ventilació dels espais.

Primeres pautes

El Departament d'Educació de la Generalitat va presentar el 3 de juliol un pla d'actuació per al curs 2020-2021 per a centres educatius en el marc de la pandèmia, que conté les pautes principals que els centres han de seguir per poder obrir després de l'estiu perquè l'escola sigui "un entorn segur, amb el mínim risc assumible". Presentat pel conseller Josep Bargalló, el pla es basa en la premissa que "els infants no són el vector principal de la pandèmia".

Des de la Unió de Sindicats de Treballadors/es de l'Ensenyament de Catalunya (USTEC-STEs), el portaveu Ramon Font reclama "presencialitat amb seguretat" i considera que hi ha una gran "inconcreció" en les mesures indicades. "En sis mesos s'hauria pogut fer alguna cosa més del que s'ha fet fins ara. Estem abocats a la impro-

Sense alumnes, l'Institut Escola El Viver de Montcada prepara aquests dies la reobertura per al mes de setembre.

INSTITUT ESCOLA EL VIVER

Més de 8.200 contractacions

El curs 2020-21 augmentarà la plantilla: 8.258 contractacions temporals de personal docent i no docent. El conseller d'Educació, Josep Bargalló, ho va anunciar aquesta setmana i va remarcar que "són unes contractacions que no van destinades només a respondre a l'emergència sanitària, sinó també a la voluntat de millora del sistema educatiu". Els contractes s'allargaran fins a l'agost del 2021 i no fins al juny, gràcies a les negociacions amb els sindicats. Tot i així, l'ampliació està lluny dels 44.500 docents que reclama la USTEC-STEs per reduir ràtios d'alumnes per aula.

visació una altra vegada. El setembre pinta molt malament. No hi ha un pla B", explica Font. A més, des del col·lectiu del professorat posen en dubte que els joves no puguin propagar el virus, tal com s'ha demostrat en els brots de les darreres setmanes. "La presencialitat seria el millor per als alumnes. Ara bé, presencialitat amb 25 o 30 persones a classe i sense mascareta és una mica com anar a l'escorxador sis mesos després d'haver-nos confinat", remarca el portaveu d'USTEC-STEs.

Entorn virtual, objectiu superat

"El més important va ser que les famílies i els alumnes sabessin que nosaltres estàvem amb ells", explica la directora de l'Institut Escola El Viver, Conxita Roca. Situat a Montcada i Reixac, al Vallès Occidental, es tracta d'un centre de màxima complexitat i, tot i les dificultats, han aconseguit que

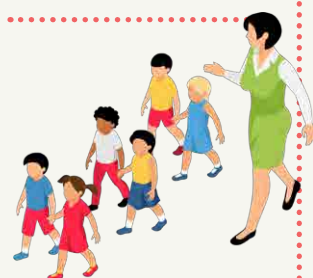
ningú es quedés enrere durant el confinament. "D'entrada, vam dissenyar grups de WhatsApp per classes i cada dia ens comunicàvem amb les famílies. Un cop organitzat, vam treballar l'entorn virtual, les *classrooms* i les videotrucades", recorda Roca. Les primeres setmanes van ser dures, i perquè les famílies estiguessin tranquil·les, la directora del centre explica que tenia el telèfon connectat tot el dia: "No hi havia horaris, ni caps de setmana. Si em trucaven un diumenge, agafava el telèfon". En total, l'escola compta amb 330 famílies i totes han rebut atenció personalitzada, dispositius i connexió a internet.

Tot i haver superat l'excepcionalitat de l'ensenyament *online* d'un dia per l'altre, segons Roca, els nens i nenes han tingut una pèrdua de "rutina, hàbit de compartir, socialitzar o posar-se d'acord". Un dels aprenentatges més grans d'aquesta etapa,

Com serà l'escola al setembre?

INICI DE CURS
14 de setembre

GRUPS
De convivència estable, amb grups d'alumnes amb un tutor i un espai de referència

HIGIENE
Neteja i desinfecció dels espais d'ús comú

MASCARETA
Quan no es pugui assegurar la distància mínima d'1,5 metres amb altres grups

RENTAT DE MANS
En arribar i en sortir de l'escola; abans i després dels àpats; abans i després d'anar al lavabo; i abans i després de les activitats

EDUCACIÓ FÍSICA
A l'aire lliure, sempre que es pugui

CIRCULACIÓ
Amb circuits per moure's pel centre

TORNS
Per entrar a l'escola, per dinar i per anar al pati

DISTÀNCIA FÍSICA
D'un metre a l'aula i d'1,5 metres si els alumnes es relacionen amb altres grups estables o docents

Una de les aules del centre El Viver de Montcada, aquest estiu.

Ramon Font. Les escoles han d'entregar abans del dia 23 de juliol una proposta d'organització. Haurà de ser avalada pel departament i al setembre s'haurà d'aprovar al Consell Escolar de cada centre i, després, comunicar-la a les famílies abans que comenci el curs. "Hem reorganitzat l'escola d'una manera com no havia estat mai organitzada. Partint de zero, sense cap experiència i intuïnt els problemes que pots tenir i donar-hi resposta. La idea és funcionar com un servei essencial, perquè el més important és que els nens i nenes vagin a l'escola i que sigui un entorn segur", explica Conxita Roca.

A l'escola del Baix Llobregat també es troben en el mateix procés. "Estem treballant amb els espais que tenim, imaginant els horaris, en funció de la plantilla. Anem elaborant el que ara podem preveure: entrades i sortides esglaonades, patis per torns o utilitzar altres espais del municipi, seguint fent escola al bosc. Vetllar, en definitiva, perquè tinguin una escola, tan semblant com sigui possible a com la van deixar, però tenint presents les mesures que hem de seguir, sense arribar a conviure a l'escola amb por", comenta Carol Giralt.

Desafiaments insòlits

Però, com serà l'escola al setembre? Els canvis tot just s'estan treballant i el professorat s'hi enfronta amb hipòtesis i sense alumnes aquests dies. Per exemple, dissenyant protocols per a una cosa tan senzilla com rentar-se les mans. Conxita Roca comparteix l'escenari en què es troben a l'IE El Viver: "Tenim un passadís amb 150 alumnes repartits en classes, i hi ha dos lavabos,

cadascun amb dues aixetes. Si els infants s'han de rentar les mans unes sis vegades per jornada, aproximadament, en total son unes 900 vegades. Pot semblar una tonteria, normalment ni hi penses, però ara és molt important tot aquest flux de circulació". La solució que han proposat, si l'Ajuntament de Montcada accepta el projecte, és instal·lar piques a cada aula per evitar així les aglomeracions.

Roca també apunta que no utilitzaran el gimnàs per fer les classes d'Educació Física, sinó que demanaran al Consistori poder fer les classes al camp de futbol Can Sant Joan, que és al costat del centre i als matins no s'utilitza. Així, s'allibera el pati per a l'estona d'esbarjo. El metre de distància entre l'alumnat d'un mateix grup estable és una de les dificultats que tenen pendents. "L'alumnat de cicle inicial té taules dobles, i si hi seuen dues persones, tenen 80 centímetres de separació", explica. El centre disposa de taules individuals sobrants que podrien cobrir dues classes, però n'haurien de comprar més per complir la normativa. En tot el procés, l'Institut Escola El Viver comparteix coneixements i experiències amb les altres escoles del municipi i també amb l'AMPA.

El professorat està cansat, ha superat un curs incert. Ara està ideant la tornada presencial perquè els infants tornin a les aules. "Els nens enyoren molt l'escola, tenen ganes de tornar", anuncia Conxita Roca. L'IE El Viver va enviar un vídeo a les famílies amb imatges de l'escola buida i un fins aviat: "Ja queda poc per tornar-nos a veure! Us espero amb les portes obertes, ara [al juny] i al setembre!".

però, ha estat l'autonomia de treball: "En cada confinament, com menys autonomia té el nen més protagonisme té la família i més es noten les desigualtats socials", apunta Ramon Font. Però, si s'ha d'extreure una conclusió positiva, la directora de l'Escola Cooperativa El Puig d'Esparreguera, Carol Giralt, afirma que un dels aprenentatges més importants ha estat el fet de saber "viure amb la incertesa".

La presencialitat, nou repte

Si bé el confinament ha estat un repte dur, sembla que la tornada a les aules encara ho serà més. Les mesures del pla d'Ensenyament són àmplies, perquè cada centre se les adapti a mida –metres quadrats, nombre d'alumnes, personal docent disponible...—. "Donen molta autonomia als centres i, per tant, molta responsabilitat", considera el portaveu de la USTEC-STEs,

Conxita Roca: "Hem reorganitzat l'escola com mai, partint de zero, sense experiència"

Carol Giralt: "Treballem amb els espais que tenim, imaginant horaris en funció de la plantilla"

Piques a les aules per a la higiene de mans o usar altres espais municipals, possibles mesures

Joves migrants sols: afrontar l'adultesa amb un futur a la deriva

La situació precària en què es troben en fer 18 anys i sortir de la tutela de l'Administració, sense permís de treball i en molts casos sense habitatge, pot fer que acabin al carrer o en situació irregular. Entitats i col·lectius alerten que cal trobar solucions perquè no es creï un conflicte social

Concentració de l'associació ExMenas a la plaça de Sant Jaume per condemnar els atacs a centres de menors migrants no acompanyats.

Emma Pons Valls
BARCELONA

Aquí cadascú es preocupa per alguna cosa: pels papers, per què farà quan faci els 18, per trobar pis...". En Tarik és un jove de 18 anys, del Marroc, que aquesta setmana ha complert un any a Catalunya. Viu amb altres joves que han migrat sols en un dels centres d'acollida de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) de la Generalitat. En principi, en fer els 18 hauria hagut de marxar-ne, però, com molts altres joves en la seva situació, no tenia on anar, tampoc tenia un permís de treball que li permetés obtenir ingressos, i s'hi va poder quedar. Actualment, un 40% dels joves migrants sols atesos per la DGAIA són majors d'edat que han pogut quedar-se al recurs on vivien quan han fet 18 anys. "Si et portes bé, t'hi deixen quedar", afirma el noi. Tot i així, preveu marxar-ne d'aquí uns mesos, quan trobi feina. "Intentem trobar feina per canviar els papers i millorar la nostra situació. Tenim permís de residència, però no de treball", remarca l'Adil, també de 18 anys i company del mateix centre, situat a les comarques gironines. Ara hi conviuen una vintena de joves, la majoria ja majors d'edat.

La situació d'en Tarik i l'Adil és la de molts joves que van arribar sent menors a Catalunya i que, en fer els 18 anys, topen amb les limitacions del sistema d'estrangeria a l'Estat. Aquest col·lectiu ha crescut de forma considerable en els últims anys:

el 2015 van arribar 377 menors migrants sols a Catalunya, i a partir de llavors la xifra va començar a augmentar i es va doblar cada any, amb un màxim de 3.659 arribades l'any 2018, tot i que el 2019 va disminuir fins a les 2.202.

Joves de la Tancada per Drets de Girona fan tasques de voluntariat durant la pandèmia.

Desempament en fer els 18 anys

L'increment dels joves que han arribat a Catalunya els últims anys, la majoria nois d'entre 16 i 17 anys i del Marroc, ha fet que la Generalitat hagi augmentat les places d'acollida. Tot i això, les entitats i els professionals que treballen amb ells alerten de la situació de desempament en què es troben en fer 18 anys. No disposar de permís de treball els impedeix construir una vida digna i autònoma. Per obtenir-lo, cal que tinguin una oferta de feina d'un any a jornada completa, una meta inassolible per a la majoria de joves d'aquesta edat. "Un contracte per alguns mesos pot ser que el trobis, però per un any ningú el vol fer", afirma en Tarik. No tenir feina ni ingressos els pot acabar fent perdre, també, el permís de residència i trobar-se en situació d'irregularitat sobrevinguda.

Mostafà Shaimi, professor de la Universitat de Girona i membre de l'Espai Antiracista de la ciutat, explica que "molt pocs joves acaben tenint accés a la vida laboral, que és el termòmetre que diu que una persona ha assolit l'emancipació". El fet que hi hagi molts joves ja majors d'edat en centres significa "una anomalia", que demostra que l'Administració no els pot oferir alternatives, especialment pel que fa a l'habitatge, assenyala Shaimi.

Aquesta situació ha canviat les dinàmiques dels centres. Adrià Feliu és un dels educadors socials d'en Tarik i l'Adil. Explica a *El Quinze* que des que van augmentar les arribades i van començar a obrir-se nous centres d'emergència, "la feina ha canviat molt". "Abans hi havia temps de planificar un itinerari, fer una feina més d'inclusió, que aprenguessin l'idioma... Una tasca més lenta i elaborada". L'increment de joves i el fet que molts arriben amb 17 anys ho dificulta: "Tota aquesta feina que pensàvem que havíem de fer d'inclusió s'ha fet malament, i ara ens trobem que els nanos estan a punt de fer els 18, o ja els han fet. N'hi ha molt pocs que tinguin temps", lamenta.

TWITTER

Tancada per Drets a Girona, èxit col·lectiu

Al març, poc abans de l'inici de l'emergència sanitària, una trentena de joves es van tancar a la Universitat de Girona, amb el suport de l'Espai Antiracista de la ciutat. La majoria havien estat tutelats i ara es trobaven en situació de carrer, i demanaven "pa, sostre, papers i feina". Aquesta setmana han fet públic que la Generalitat els ha ofert recursos habitacionals i educatius per als joves que n'han format part. Mostafà Shaimi, membre de la Tancada i l'Espai Antiracista, afirma que la Generalitat "els està fent entrar per la porta del darrere", però reconeix que serveix perquè reconegui el problema dels joves extutelats "com a propi". Shaimi apunta que la resposta a la protesta es tracta d'una "excepcionalitat" que pot ser utilitzada per altres col·lectius.

La Generalitat disposa de recursos per als joves d'entre 18 i 21 anys a través de l'Àrea de Suport al Jove Tutelat i Extutelat (ASJTET), entre els quals habitatges i una ajuda econòmica, però no arriben a tots, i, en cas de perdre el permís de residència, perden també l'accés. La directora general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, Ester Cabanes, destaca que els centres que es van obrir quan van augmentar el nombre d'arribades estan sent "atomitzats" per reconvertir-se en pisos d'inserció sociolaboral, on els joves fins a 21 anys puguin avançar en el seu procés d'autonomia. Cabanes apunta també que hi ha joves que, en complir la majoria d'edat, prefereixen sortir del sistema, on estan vinculats a una sèrie de normes i plans de treball: "No els pots retenir, perquè és el seu dret".

La realitat, però, fa que molts d'aquests joves acabin recorrent a entitats o col·lectius que els poden donar suport. És al que es dedica l'Associació Exmenas. "Busquem alternatives per als nois i noies, com recursos, estudis... També els ajudem a renovar els papers, i els fem acompanyament", explica l'Aouatif, que fa dos anys que hi participa. L'Aouatif admet que s'han habilitat recursos per a ells, però explica que cada dia rep trucades de nois que s'han quedat al carrer. "Jo, sincerament, no crec que vulguin marxar del sistema. Ells volen tenir un lloc on viure", manté.

Sensellarisme i malestar veïnal

En el seu últim informe sobre les persones sense llar a Barcelona, la Fundació Arrels alerta de l'augment "preocupant" de persones d'entre 16 i 25 anys que viuen al carrer. El 95% són persones migrades i, la meitat, extutelades per la Generalitat. En els últims anys han registrat un increment del 63% en aquesta franja d'edat. "El sistema de protecció està fallant", apunta el director de l'entitat, Ferran Busquets. "El dia del teu aniversari, el regal és anar al carrer", afirma. Busquets recorda que un jove de 18 anys, sigui d'on sigui, difícilment es pot mantenir per ell mateix, i això s'accentua per la manca de xarxa d'aquests joves, sense família a Catalunya. "Són persones que s'estan arrelant aquí i s'hi quedaran. Si no ho vigilem, seran adults que hauran viscut tota la vida al carrer. Això fins ara no ho teníem", adverteix.

La investigadora en migracions del Barcelona Centre for International Affairs (Cidob) Blanca Garcés afegeix que el fet que joves migrants, extutelats o no, es trobin al carrer al passar a la majoria d'edat evidencia que pateixen una "greu exclusió social". Garcés alerta que això "és un problema de drets" que no s'estan garantint, i que pot crear un problema social. "L'exclusió greu d'avui és l'origen del conflicte de demà", adverteix, i apunta que això té un impacte en l'entorn, com s'ha vist en episodis com l'atac a un pis ocupat per joves migrants a

Arrels alerta de l'augment de joves sense llar a Barcelona; la meitat són extutelats

Educadors socials apunten cap a les mancances del sistema d'acollida

Assegurar el permís de treball i residència seria clau per millorar la situació del col·lectiu

Premià de Mar el mes passat o els diferents atacs a centres de la DGAIA a Castelldefels i el Masnou, entre altres. "L'organització de veïns que es posen a fer de policies als seus barris i assetgen pisos ocupats és una situació molt greu, delictiva. No és només una qüestió de racisme, és un problema de fons que estem provocant".

Per prevenir la situació de sensellarisme, el professor Mostafà Shaimi apunta que la Generalitat "no pot deixar un jove fins que tingui accés al mercat laboral". El també activista de l'Espai Antiracista de Girona apunta el rol de l'Administració pel que fa als joves que queden al carrer: "Quan fas això estàs generant un conflicte social del qual tard o d'hora seràs responsable".

L'increment de joves tutelats va posar de manifest les mancances del sistema d'acollida, segons explica l'educadora so-

cial i investigadora en migracions Neus Arnal. Una de les solucions a l'emergència va ser optar per macrocentres, on "és impossible dur a terme una acció educativa de qualitat". Arnal vincula el malestar veïnal al que qualifica com a "acollida a l'engròs". Els atacs i actes xenòfobs, afegeix, "sovint responen més a les mancances d'un patró d'acollida que no al col·lectiu [que els pateix]".

Passos endavant

Els últims mesos hi ha hagut alguns passos per part de l'Executiu estatal, que és qui té les competències en matèria d'estrangeria, que podrien facilitar l'accés al món laboral d'aquests joves. Si tenen permís de residència, entre els 16 i els 18 anys podran treballar sense haver de fer cap tràmit extra, com fins ara. Al complir la majoria d'edat, però, en principi el perdran. A més, els que tenen entre 18 i 21 anys han pogut obtenir permís de treball per la campanya de la fruita. L'educadora social Neus Arnal explica que són mesures "utilitaristes, amb data d'expiració i molt marcades per les necessitats del moment". Tot i així, apunta: "Ens va demostrar que es pot fer, i que si no es fa, és per falta de voluntat política".

Entitats i experts són clars respecte a què caldria fer per millorar la situació dels joves: assegurar el permís de residència i el de treball més enllà de la majoria d'edat. Per l'advocat Albert Parés hauria de ser permanent o de llarga durada, o, en tot cas, amb uns criteris de renovació més flexibles que per a altres persones. "No es pot exigir a un jove de 18 anys la mateixa situació que a una persona de 30 o 40", resumeix. "Si el jove té permís de residència i treball, tindrà una seguretat i es dedicarà a fer el que ha vingut a fer", conclou Adrià Feliu.

LAURA CORTES-ACN

Quatre menors estrangers no acompanyats estudien en un pis d'autonomia.

Revista de premsa

Votación Nadia Calviño en el Eurogrupo: morder el polvo de estrellas

Àngel Ferrero

Unos buscan justificaciones mientras otros tratan de encontrar culpables: así han visto algunos de los medios de comunicación el fracaso de Nadia Calviño en la votación a la presidencia del Eurogrupo

Nadia Calviño no resultó al final elegida para presidir el Eurogrupo, pero al menos puede decirse que por el espacio de unos días disfrutó de un fenómeno de transfiguración política que hasta entonces parecía reservado solamente a Angela Merkel: pasó de ser denostada a elogiada por sus detractores, y viceversa. “Calviño está haciendo lo mismo que Solbes en su momento: prima el tacticismo y el partidismo al negar la crisis que se avecina, pretendiendo así que no se hable de ello en la campaña electoral porque solo les interesa hablar de ciertos temas”, afirmaba en octubre de 2019 el coordinador federal de Izquierda Unida (IU), Alberto Garzón. “Sería una estupenda noticia que saliera adelante la candidatura de Nadia Calviño: sin duda, esa mayor presencia de España ayudaría a

que los debates europeos pudieran llegar a conclusiones favorables a corregir los enormes desequilibrios centro-periferia”, escribía en su cuenta de Twitter el ministro de Consumo, Alberto Garzón, a finales de junio, menos de un año después. Es solo un ejemplo y no el peor. La eurodiputada de Podemos María Eugenia Rodríguez Palop celebraba en esa misma red social la candidatura de Calviño porque “es española y es mujer”. Lo mismo podría figurar sin estridencias en un cartel electoral de la presidenta de Agrupación Nacional (RN), Marine Le Pen (“francesa y mujer”), de la candidata de Fratelli d'Italia Giorgia Meloni (“italiana y mujer”), o de la de Alternativa para Alemania (AfD) Alice Weidel (“alemana y mujer”), tres de los principales partidos de la ultraderecha europea.

Con tanto político ejerciendo estos días de Frégoli no sería de extrañar que el electorado acabase desarrollando el síndrome que lleva su nombre, una de cuyas características es creer que todas las personas son, en realidad, una misma. Permítanme desempolvar un viejo texto de Johannes Agnoli traducido por *Sin permiso*, en el que el autor de *La transformación de la democracia* alertaba hace más de medio siglo de cómo la competición entre partidos en nuestros sistemas parlamentarios conducía a que los más grandes renunciaban “a representar grupos concretos o intereses de clase”, haciéndose “parte de un equilibrio general”. “Estos partidos se separan de su propia base social y se convierten en parte de asociaciones políticas estatales, se convierten en funcionarios encargados de sostener el equilibrio del Estado”, observaba Agnoli. ¿Nos encontramos ante el mismo proceso ahora en España? Quizá el análisis le quede grande. Este no es, desde luego, ese “país de camareros” que algu-

‘WHODUNIT’?

Así se llama en la literatura inglesa a aquellas novelas populares en las que un detective va hilando pruebas hasta encontrar al asesino. “Teníamos comprometidos 10 votos y alguien no ha hecho lo que dijo que iba a hacer”, aseguró Nadia Calviño en declaraciones a La Ser. ¿Quién traicionó a la ministra? Hay quien ha señalado al titular de Finanzas griego, el conservador Christos Staikouras, pero en *El Mundo* juró que había “votado por ella las dos veces, hasta el final”. El misterio sigue sin resolver.

nos ven subidos a la montaña de sus propios prejuicios de clase, pero sus “intelectuales orgánicos” comparten con este noble oficio la presteza en servir, en este caso argumentos, al gusto de quien los paga, ya sea en dinero, especias, sinecuras o tribunas.

El economista Yago Moreno confesaba en *El Salto* cómo “ver a gente de izquierda, a feministas o incluso a personas con el carnet del Partido Comunista deseando que la ministra del PSOE se llevara el puesto y lamentando con rabia su derrota” le producía “una extraña sensación”. “He leído críticas hacia la elección del irlandés [Paschal Donohoe] y la derrota de Calviño que, en realidad, lo único que hacen es evidenciar cómo es esta unión de estados, para qué se creó, así como una demostración del proyecto neoliberal que ha sido siempre”, escribía Moreno. Este economista también desmontaba algunos de los

débiles argumentos esgrimidos para justificar la derrota, como que Calviño no fue elegida por ser socialista –también lo es Jeroen Dijsselbloem, que ocupó el cargo de 2013 a 2018–, mujer –también lo es Christine Lagarde, que dirige el Banco Central Europeo (BCE)–, o pertenecer a un Estado del sur de Europa –también lo era el anterior presidente del Eurogrupo, el portugués Mário Centeno–. A quien le faltan argumentos le sobran excusas.

“La diplomacia española se estrella de nuevo en Europa”, titulaba *El País*. Conviene prestar atención a este ángulo porque a la derrota de Calviño se suman la decisión de la ministra de Asuntos Exteriores, Arancha González Laya, de retirarse de la carrera para presidir la Organización Mundial del Comercio (OMC), mientras el ministro de Ciencia e Innovación, Pedro Duque, aún no ha confirmado si se presentará como candidato a presidir la Agencia Espacial Europea (ESA), dejando al Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Seguridad, Josep Borrell, como único español al frente de un puesto diplomático relevante. Sea como fuere, Calviño ha mordido el polvo de estrellas: el de las doce que figuran, en círculo, en la bandera de la Unión Europea.

“La diplomacia española se estrella de nuevo en Europa”, titulaba el diario ‘El País’

Más de diez millones para la Familia Real y altos cargos

La monarquía española ha gastado en siete años más de 4,5 millones de euros en “atenciones protocolarias” y 552.000 en viajes. El jefe de la secretaría del rey emérito cobraba más de 130.000 euros anuales

Danilo Albin
BILBAO

La calculadora de la realeza tiene muchos ceros, sobre todo cuando se trata de sumar. Desde que Juan Carlos de Borbón decidió informar sobre los presupuestos de la Casa Real, las cifras recogidas año tras año ofrecen un cuadro de lo que cuesta sostener a la monarquía. Las cifras se expresan en millones.

Los datos financieros de La Zarzuela permiten establecer cuánto dinero público se consume en las distintas áreas de esta institución. Lo permiten, eso sí, a partir de 2013: si bien Juan Carlos de Borbón anunció a bombo y platillo en 2011 que daba un paso hacia la “transparencia” y publicaría sus presupuestos desglosados, no fue hasta dos años después cuando comenzó a publicarse en un apartado de la web de la Casa Real el valor de las partidas ejecutadas. Es decir, lo verdaderamente gastado.

Los datos recogidos año a año por *Público* permiten establecer que la asignación de la Familia Real suma desde 2013 y hasta el 31 de marzo de 2020 –última fecha con información disponible– 4.916.724 euros.

Solo en 2019, cuando el rey emérito aún percibía su sueldo –Felipe VI anunció en marzo pasado que se lo retiraba– las asignaciones de los miembros de la Corona ascendían a 695.974 euros. En 2019 el rey Felipe VI cobró 248.562 euros, mientras que su padre recibió otros 198.845 euros. En tercer lugar aparece la reina Letizia, con 136.701 euros de retribución íntegra anual, y la reina Sofía, que el año pasado cobró 111.854 euros.

Los altos cargos de la Casa Real han cobrado entre el 1 de enero de 2013 y el pasado 31 de marzo 5.255.507 euros. Se trata de 11 funcionarios entre los que se hallan distintos jefes y directores. El mejor pagado cada año es el jefe de la Casa Real, cargo que desde el 24 de junio de 2014 ocupa Jaime Alfonsín Alfonso. En 2019, su retribución anual fue de 144.140 euros. Otro alto cargo con sueldo no menos alto es Alfonso Sanz Portolés, quien el 28 de junio de 2014 –días después de que Felipe VI sustituyera a Juan Carlos de Borbón al frente de la Corona– dejó la secretaría general de la Casa Real para desempeñarse como jefe de la secretaría del rey emérito. En ese puesto cobró más de 130.000 euros al año. En junio de 2019, el Consejo de Ministros aprobó un decreto mediante el que se suprimió esa secretaría, alegando que el emérito había decidido “dejar de realizar funciones institucionales”. Sanz Portolés pasó a desempeñarse solo como consejero diplomático. Su retribución en 2019 fue de 138.062 euros.

La suma de las asignaciones a miembros de la Casa Real y altos cargos entre 2013 y marzo de 2020 arroja la cifra de 10.172.231 euros. Cabe añadir 18.187.561 euros gastados bajo el concepto de “incentivos al rendimiento” del personal de La Zarzuela. Según explica la Casa Real, esos incentivos están destinados a “retribuir el excepcional rendimiento, la actividad y dedicación extraordinaria, el interés o iniciativa con que desempeñen sus funciones, o bien servicios

prestados fuera de la jornada normal de trabajo” por parte del personal, “con excepción del jefe de la Casa”. Tales incentivos también están dirigidos al personal que “colabora en diferentes cometidos y que percibe sus haberes de otros organismos”, entre los que se cita Patrimonio Nacional, Ministerio de Defensa, Ministerio del Interior y Parque Móvil del Estado, “siempre que los respectivos organismos pagadores de sus haberes no dispongan de créditos para afrontar en su totalidad dichos gastos”.

El análisis de las cuentas públicas también permite conocer el dinero destinado a viajes de la Familia Real y del personal “con ocasión de asistencia a actos”. De los 552.396 euros gastados en ese concepto entre 2013 y marzo de 2020, el mayor importe corresponde a la última etapa del rey Juan Carlos: en 2013 –el año previo a su abdicación– hubo un gasto de 204.570 euros en viajes, lo que significó el 85,2% de lo presupuestado para tal fin. Al año siguiente, marcado por la renuncia de Juan Carlos y la coronación de su hijo, hubo un gasto de 145.585 euros en esa materia.

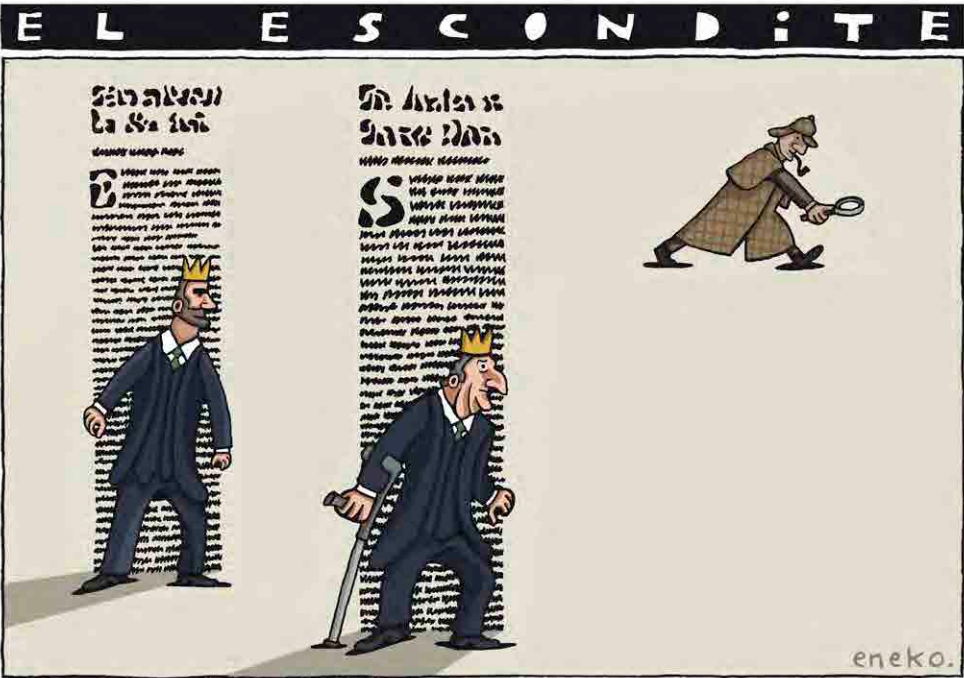
En 2019, el dinero consumido en viajes alcanzó los 35.058 euros, el 91% del monto disponible en los presupuestos de la Casa Real. En la liquidación del primer trimestre de este año no figura el epígrafe “viajes”. En este documento vuelve a aparecer el concepto “indemnizaciones por razón del servicio”, que se había incluido por última vez en el presupuesto de 2012 y que, según se explicaba entonces, cubría “gastos de transporte, alojamiento y manutención con ocasión de comisiones de servicio del personal a cargo de la Casa”. En 2020, ese epígrafe tiene asignado un presupuesto de 44.500 euros, de los cuales hasta el 31 de marzo solo se habían gastado 28,22 euros.

En los documentos figuran datos sobre el dinero gastado en “atenciones protocolarias y representativas”, epígrafe que engloba “los diferentes gastos generados con ocasión de los actos que desarrollan los miembros de la Familia Real, como pueden ser almuerzos, recepciones a su cargo, atenciones o regalos que protocolariamente deben realizar, incluido fotografías”. Del 1 de enero de 2013 al 31 de marzo de 2020, la Casa Real gastó en esas “atenciones protocolarias y representativas” 4.500.914 euros. Fue también en 2013, bajo el reinado de Juan Carlos de Borbón, cuando se alcanzó la cifra anual más alta del periodo: 775.593 euros. En 2019, la monarquía que encarna ahora Felipe VI gastó 59.639 euros, el 89,1% del dinero destinado para ese epígrafe. Hasta el 31 de marzo se llevaban gastados 49.895 euros, un 11,3% de los 440.000 euros destinados este año para esos almuerzos, regalos o recepciones.

Sin visita este viernes a Catalunya

Felipe VI y Letizia no recalaran finalmente este viernes en Catalunya, como estaba programado. La visita, a Barcelona y Figueras, debía ser una parada más en el viaje que los monarcas están realizando por todo el Estado. Algunas de las protestas anunciadas para mostrar el rechazo a la visita de los reyes –organizadas por las entidades Òmnium Cultural y ANC, así como partidos y entidades independentistas– han quedado por ahora desconvocadas.

El dibuix de l'Eneko

Feijóo se consolida y Urkullu sale reforzado

El PP revalida por cuarta vez consecutiva su mayoría absoluta en Galicia, mientras que el PNV amplía la mayoría que obtuvo en 2016 y podría gobernar de nuevo con el PSE en Euskadi

Raúl Bocanegra
MADRID

Los actuales gobiernos de Galicia y Euskadi, el de Alberto Núñez Feijóo (PP) y el de Íñigo Urkullu (PNV) con el PSE, han obtenido el respaldo ciudadano en las primeras elecciones celebradas en medio de la pandemia.

Los comicios más extraños de los últimos tiempos, que ya fueron retrasados debido a la emergencia sanitaria, arrojaron, sin embargo, un resultado –en lo que afecta a la gobernabilidad– previsible, tanto en Galicia, con una subida de la participación, como en Euskadi, con una abstención muy

alta. La mayoría votó estabilidad y le dio un espaldarazo a sus gobiernos.

Feijóo ha revalidado por cuarta vez su mayoría absoluta, mientras que en la oposición se ha producido un nuevo vuelco. El Parlamento gallego vuelve a estar formado por tres partidos –como en 2009– y el fenómeno Podemos desaparece de la Cámara autonómica. El BNG y su candidata, Ana Pontón, han logrado que el voto de izquierdas volviera a la casa del nacionalismo, y ello le ha permitido pegar un *sorpasso* al PSOE, que se queda de nuevo como tercera fuerza política con los mismos escaños (14) que en 2016, esta vez por detrás del BNG, que obtiene 19.

Liderazgo y hegemonía

Urkullu y el PNV mantienen el liderazgo y la hegemonía en Euskadi, con sus 31 escaños, mientras que Bildu, que ha obtenido 22 –cuatro más–, se lleva también –al igual que el BNG en Galicia– parte del voto que había ido a Podemos en pasados comicios. El PSE es la tercera fuerza en Euskadi debido a la caída de Podemos, gana un diputado y podría gobernar de nuevo con el PNV, esta vez con mayoría absoluta entre ambos partidos. Podemos se pega un batacazo en Euskadi también, no tan grave como el de Galicia, pero sí relevante: pierde cinco escaños y se queda en seis.

La apuesta de Pablo Casado, presidente del PP, por la coalición con Ciudadanos en Euskadi y al mismo tiempo por recuperar viejos aromas en el PP vasco al apoyar al candidato Carlos Iturgaiz, con la idea de frenar a Vox, acabó en fracaso. El PP pierde cuatro escaños respecto a 2016 y, además, Vox logra entrar por primera vez en el Parlamento con un escaño por Álava.

La reválida que ha superado Núñez Feijóo en Galicia podría tener réplicas de alguna intensidad en el PP en un futuro próximo. La fortaleza del presidente de la Xunta de Galicia, que ha aglutinado una vez más en su candidatura todo el voto de derechas y ha frenado a Vox –uno de los grandes objetivos del PP en estos tiempos–, en combinación con el fracaso en Euskadi de la apuesta de Casado, quien forzó el cambio de Alfonso Alonso por una vieja gloria como Iturgaiz y trató de sumar fuerzas de manera infructuosa con Ciudadanos, da alas a los críticos del hoy presidente del PP.

Estas son las primeras elecciones, ambas en territorios muy difíciles para ellos, que Ciudadanos afrontaba con Inés Arrimadas como líder. Ciudadanos sigue siendo irrelevante en Galicia y Euskadi, pero, gracias a la coalición con el PP, entra en el parlamento vasco con un diputado. Difícilmente lo hubiera logrado sin esta alianza.

El resultado del PNV, además de darle previsiblemente el Gobierno vasco de nuevo, le otorga un papel relevante en este momento clave de la legislatura, de reconstrucción, y sale muy reforzado de cara a su relación con el Gobierno de España, cuando en los próximos meses toca la aprobación de unos presupuestos generales.

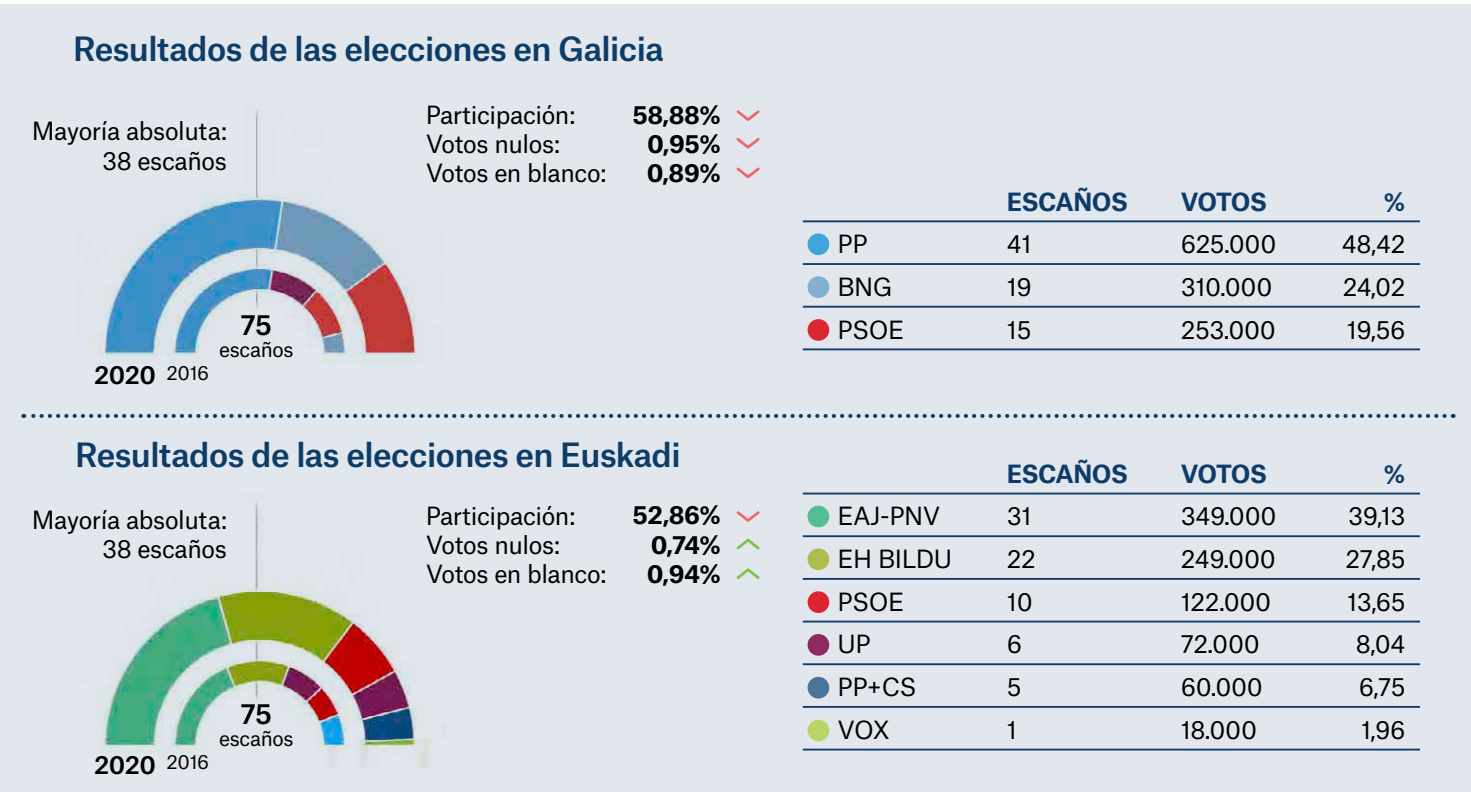
Mal resultado para la coalición

Los resultados son amargos para los partidos que forman el Gobierno de España, PSOE y Unidas Podemos. Aunque el PSOE sigue tercero en Galicia, esta vez por detrás del BNG, y en Euskadi crece y pasa del cuarto al tercer lugar debido a la caída de Podemos, el balance global del PSOE es de un escaño más –en el País Vasco– que en 2016, si se suman sus resultados de Galicia y Euskadi. Los socialistas no han logrado rentabilizar la caída de Podemos.

Los resultados de Podemos y de las confluencias son peores de lo que la propia formación esperaba. El voto de izquierdas en Galicia ha vuelto al BNG, a Ana Pontón, y en Euskadi, en parte, además de haberse ido a la abstención, también a Bildu. Como consecuencia, uno de los partidos que gobiernan en España no tiene representación en el Parlamento gallego y se queda con seis escaños en el País Vasco.

Sin embargo, su apuesta estratégica por un pacto con Bildu y el PSE –rechazado por la secretaria general de los socialistas vascos, Idoia Mendía– obtuvo la mayoría absoluta, clavada: 38 escaños.

“Nuestro espacio político ha sufrido hoy una derrota sin paliativos. Perdemos buena parte de nuestra representación en el Parlamento vasco y quedamos fuera del Parlamento de Galicia. Nos toca hacer una profunda autocrítica y aprender de los errores que sin duda hemos cometido”, escribió en un tuit Pablo Iglesias al terminar la jornada electoral.

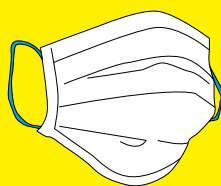

TALLEM ELS REBROTS!

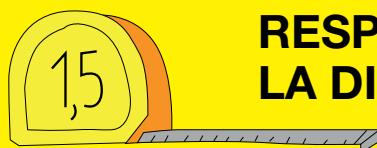
EL VIRUS ENCARA ÉS VIU.
NO ENS PODEM RELAXAR.

EXTREMEU LES MESURES DE PREVENCIÓ

POSA'T LA
MASCARETA

RESPECTA
LA DISTÀNCIA

RENTA'T
LES MANS

I, SOBRETOT, PROTEGIU LES PERSONES DE RISC.

Si et trobes malament o tens símptomes de la COVID-19,
truca ràpidament al 061 Salut Respon. **Tria /Salut.**

/Salut

Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs

Cultura Agenda

ARIADNA CABALLERO-FESTIVAL EVA

Un instant de l'actuació de Va Com Va durant el festival EVA de l'any passat.

Reivindicar la narració oral des del territori

Judith Vives

El Festival En Veu Alta portarà al Penedès una programació de narració i cultura oral amanides amb música, teatre o *performances*. L'EVA s'havia de celebrar del 5 al 14 de juny al Penedès i del 3 al 5 de juliol a Priorat, però el coronavirus ha obligat a reformular la cita, que finalment tindrà lloc entre el juliol i el desembre. Per ara s'han reubicat més d'una trentena d'espectacles per als pròxims tres mesos, i els organitzadors segueixen treballant per reprogramar-ne més durant la tardor. Entre els artistes que s'hi podran veure destaquen els narradors Alberto San Juan, Fèlix Albo, Sherezade Bardají, Ada Cusidó, Assumpta Mercader; els músics Marc Parrot i Heura Gaya; o companyies de teatre, com la Cia. Va Com Va, i de dansa, com La Taimada, entre altres. Hi haurà propostes tant per a públic adult com familiar i es vol recalcar la importància de la cultura i la col·lectivitat, així com generar espais de trobada amb propostes de petit format vinculades a la narració i la tradició oral que inclouen teatre, poesia, música, *performances*...

Amb espectacles de proximitat arreu del territori i majoritàriament a l'aire lliure, l'EVA es podrà seguir aquest estiu a 16 municipis i espais penedesencs: Llorenç del Penedès, Sant Pere de Riudebitlles, Sant Martí Sarroca, el Pla del Penedès, Vilafranca del Penedès, Cunit, Sant Quintí de Mediona, Santa Oliva, Capellades, la Bisbal del Pene-

dès, Vilobí del Penedès, Calafell, Avinyó Nou, Sant Sadurní, les Caves Llopart i, a més, a Pradell de la Teixeta, al Priorat.

El públic de l'EVA tindrà l'oportunitat de viure les actuacions de narradors com Fèlix Albo, un dels grans fenòmens de la narració a l'Estat; Jordina Biosca, amb espectacles que conviden a la reflexió; o Sherezade Bardají i els seus contes eròtics. També podrà gaudir dels poemes d'Assumpta Mercader i Maria Carretero; o l'humor d'Esperanceta de Casa Gassia, entre molts altres. Alguns espectacles inclouran música, com el de Miquel Ukecontes o el de les penedesenques Escarteen Sisters. La música també serà present a *6 nits d'agost*, de Jordi Lara i Izan Rubio; o *Gaya*, d'Heura Gaya i Abel Serra, que beu de J. V. Foix, Schubert, Josep Maria de Sagarra, Maria-Mercè Marçal i els cants populars. La nota musical internacional la donarà l'Oiné Ensemble amb un homenatge a la figura de la dona de la cultura popular del sud d'Itàlia.

A l'agost les Caves Llopart seran l'escenari de les actuacions del músic Marc Parrot i de l'actor Alberto San Juan, que narrarà Lorca. L'EVA portarà també propostes més teatrals, com la de la Cia. Va Com Va, o de dansa, a càrrec de la companyia La Taimada. A més, hi haurà experiències úniques com *Un Vestit* de Roser Blanch, amb sessions per a un sol espectador.

DATA De juliol a setembre
LLOC El Penedès i el Priorat
PREU En funció de l'espectacle

Redescobrir Sant Benet, el Delta, el Pirineu i Mont-rebei

Món Sant Benet, MónNatura Delta, MónNatura Pirineus i el congost de Mont-rebei reobren aquest divendres, 17 de juliol, amb totes les mesures sanitàries necessàries i amb novetats pensades per redescobrir el seu patrimoni cultural i natural. Els equipaments, gestionats per la Fundació Catalunya La Pedrera, obriran amb aforament reduït i s'hi han instal·lat mampares. També es prendrà la temperatura als visitants, serà obligatori l'ús de mascaretes, hi haurà dispensadors de gel i s'ha previst incrementar la neteja de tots els espais.

Aquests espais oferiran la majoria de les activitats a l'aire lliure. Les visites a Món Sant Benet inclouran noves experiències, com tastos de vins de la

comarca o de productes de temporada. També s'oferirà una visita nocturna i tallers per acostar la canalla a la diversitat natural de la zona, a l'art o als productes de la terra. Pel que fa a MónNatura Delta, a banda de l'observació de les aus, la pesca tradicional i el paisatge, s'hi afegeixen la música en directe i visites teatralitzades amb tastets de producte local. El centre del Pallars Sobirà oferirà la possibilitat de conèixer la fauna dels Pirineus, observar les galàxies i gaudir de l'entorn dels Pirineus amb propostes lúdiques que reconnecten amb la natura.

DATA A partir del 17 de juliol
LLOC Diversos indrets de Catalunya
PREU En funció de l'activitat

FUNDACIÓ CATALUNYA LA PEDRERA

L'espai Món Sant Benet, al terme municipal de Sant Fruitós de Bages.

Nits a la fresca de cinema i ciència

El CosmoCaixa de Barcelona organitza, tots els dimarts i dijous dels mesos de juliol i agost, les *CosmoNits*, un cicle de cinema a la fresca amb grans títols de la ciència-ficció que plantegen temàtiques com les mutacions del cervell, les realitats múltiples o les clonacions genètiques. Els assistents a les projeccions també podran visitar el mateix dia el museu.

DATA CosmoCaixa (Barcelona)
LLOC Juliol i agost
PREU 6 €

Cinema criminal amb aire barceloní

El Museu d'Història de Barcelona ha organitzat la segona edició del cicle de cinema *Barcelona en moviment*, que aquest any serà online a la web del Muhba i estarà dedicat al cinema criminal. El cicle es va iniciar dijous 16 i continua els dies 23 i 30 (21 h) amb la projecció dels films *Fata Morgana*, de Vicente Aranda (1966), i *La cripta*, de Cayetano del Real (1981).

DATA 23 i 30 de juliol
LLOC Virtual
PREU Gratuït

El Carilló tanca la temporada

Un concert de Bob van der Linde amb peces de Mozart, Poulenc, Rodgers i Fauré donarà el tret de sortida al XXVII Festival Internacional de Carilló de Barcelona, amb el qual es clourà la temporada. Durant tot el mes tindran lloc quatre concerts amb aquest instrument com a protagonista. El dia 25 serà el torn de Marc Van Bets, amb un repertori de Baustetter, Bach, Haydn, Beethoven i Elgar, entre d'altres. I, el 26, Anna Maria Reverté interpretarà *Les quatre estacions*, de Vivaldi.

DATA 19, 25 i 26 de juliol
LLOC Palau de la Generalitat
PREU Gratuït amb inscripció prèvia

Música al Carrer amb artistes locals

L'Associació de Música de Tarragona (aMt) ha programat cinc concerts de Música al Carrer dins el projecte municipal *Tarragona "reactiva" la cultura*. Seran cinc concerts de petit format amb artistes locals, que tindran lloc a diferents escenaris de la ciutat entre els dissabtes 18 i 25 de juliol. Les actuacions del dia 18 aniran a càrrec de Connexions Trio, a Torreforta (13 h), i Ian Lints, a La Mora (20 h). Pel dissabte 25 s'han previst concerts de TMN, Pepper and Soul i Ellas.

DATA 18 i 25 de juliol
LLOC Diversos indrets de Tarragona
PREU Gratuït

Seients amb distància i reserva per als concerts de l'Altacústic

Un altre festival que ha decidit tirar endavant adaptant el seu format a la situació sanitària és l'Altacústic d'Altafulla. Tal com explica el seu director artístic, Kike Colmenar, tot i l'excepcionalitat del moment, la setena edició d'aquesta cita és fidel a la programació musical sota el concepte de Slow Festival, apostant per nous talents i repetint aquells grups que han deixat una bona empremta a Altafulla.

Tots els concerts es faran en un únic escenari a la plaça de l'Església i

amb seients reservats, per garantir la distància de seguretat. S'han programat vuit concerts entre el 16 i el 19 de juliol, amb doble actuació per jornada. Després d'arrencar amb Roger Benet i Judit Neddermann, el festival segueix aquest cap de setmana amb Anna Andreu, Mazoni, Ferran Palau, El Petit de Cal Eril, Magalí Sare i Joina.

DATA Fins al 19 de juliol
LLOC Plaça de l'Església (Altafulla)
PREU De 3 € a 5 €

Joan Isaac tanca el juliol de vetllades poètiques a Girona

El claustre de la Mercè de Girona s'ha convertit durant el mes de juliol en l'escenari d'un cabaret poètic on s'han pogut descobrir tota mena de propostes. La darrera oportunitat de participar en una d'aquestes curioses vetllades poètiques tindrà lloc dimecres vinent, dia 22, amb l'espectacle *Paralelismes*, de Joan Isaac. Per assistir-hi cal inscriure's abans a través del correu electrònic emhu@ajgirona.cat.

DATA 22 de juliol
LLOC Claustre de la Mercè (Girona)
PREU Gratuït amb inscripció

Joan Isaac, en una imatge d'arxiu.

El Festival de Peralada proposa una edició alternativa en línia

Després de cancel·lar l'edició del 2020 pel coronavirus, el Festival de Peralada ha anunciat una edició alternativa *online*: el Castell Peralada Livestream. Els actes i actuacions que s'hi podran veure tindran lloc, sense públic, al recinte del Carme del Castell de Peralada entre el 22 i el 31 de juliol i es podran gaudir online a través de la web.

La cita començarà el 22 de juliol amb la bailaora María Pagés, que, al costat d'El Arbi El Harti, ha preparat en exclusiva un espectacle sota el títol *Entremos en el jardín*. El 23, la soprano Sonda Radvanovsky i el cantant Rufus Wainwright, artistes que formaven part del cartell original, participaran en un diàleg en línia moderat per Jörn Weisbrodt sobre la figura operística de la *Prima donna*. També es debatrà sobre el futur de la cultura: serà el 24, amb María Pagés, Carlos Álvarez i Josep Pons compartint impressions a la xerrada *Cultura i festivals postcovid-19*. L'endemà, l'artista plàstic Santi Moix i l'Orquestra Simfònica del Liceu protagonitzaran un concert *performance* dedicat al personal sanitari, on sonaran Beethoven i Haendel mentre Moix pinta una obra emprant la pintura al fresc. El dia 27, el cantant i compositor Alfonso de Vilallonga torna al festival per presentar

el seu darrer treball, *Hors de saison*, per homenatjar el sector turístic de la Costa Brava. L'església del Carme acollirà dues vetllades protagonitzades per la lírica i la composició: el 28, el tenor David Alegret, acompanyat al piano per Rubén Fernández Aguirre, estrenarà *Canticel*, un homenatge a Josep Carner en el 50è aniversari de la seva mort; i el dia abans, Alegret i els compositors Alberto García Demestres i Albert Guinovart protagonitzaran una taula sobre *La composició del lied i la cançó al segle XXI*.

El 30, el baríton Carlos Álvarez oferirà un recital inèdit on debutarà amb cançons del compositor barceloní Miquel Ortega, i àries d'òpera, que mai havia cantat, de compositors com Meyerbeer, Saint-Saëns, Delibes, Massenet, Cilea i Leoncavallo.

La cloenda anirà a càrrec del carismàtic Chassol, considerat l'inventor del gènere *ultrascore*, i que presentarà per primera vegada a Catalunya *Ludi*, un film musical inspirat en *El joc de les granisses*, de Hermann Hesse. Alguns espectacles es podran veure als cinemes Verdi de forma gratuïta.

DATA Del 22 al 31 de juliol
LLOC Virtual (festivalperalada.com)
PREU Gratuït

PALAU ROBERT

OBJECTES DE LA BARBÀRIE NAZI

El Jardí del Palau Robert de Barcelona acull una exposició d'objectes procedents dels Arxius Arolsen, el Centre Internacional de la Persecució Nazi. La mostra *Stolen memory* recull tot d'objectes personals recuperats de camps de concentració, que posen de manifest la crueltat i la barbàrie dels crims del

nazisme. Entre els objectes exposats n'hi ha de pertanyents a deportats catalans i espanyols. *Stolen memory* forma part de la campanya internacional d'educació i sensibilització impulsada pels Arxius Arolsen per incrementar el coneixement dels crims comesos pel nazisme. La mostra es pot veure fins al 24 de juliol.

Barcelona, capital mundial del deporte antifascista

El estallido de la Guerra Civil abortó los Juegos de la Olimpiada Popular en 1936. Algunos de los atletas llegados a la ciudad se unieron a las Milicias Antifascistas que lucharon contra el golpe de Estado

Cugat Comas
MATARÓ

Son pocos quienes lo recuerdan cada año, pero por lo menos ahora ha dejado de ser un tema tabú. El aniversario del inicio de la Guerra Civil española tiene en Barcelona otra efeméride: se cumplen 84 años de los Juegos de la Olimpiada Popular que no pudieron ser. La historia olímpica de la ciudad se remonta a 1936 y la impronta de lo que quiso ser esa candidatura a los Juegos del COI, primero, y la alternativa popular y obrera a los Juegos de la Alemania nazi, después, sigue presente en la fisonomía barcelonesa.

Mucho antes que el 92

El historiador Carles Santacana es el gran estudioso del deporte del siglo XX y también quien más y más alto ha levantado la mano para pedir que se reconozca, recuerde y reivindique lo que Barcelona hizo por el olimpismo antes del particular cuento de hadas de 1992. “Es falaz e injusto tener en los Juegos de 1992 la única referencia olímpica de Barcelona; no puede ser que su éxito tape la candidatura de 1924 y aún menos la Olimpiada de 1936, cuando Barcelona se convirtió en un

punto de referencia del antifascismo mundial. Eso se tiene que reivindicar”, asegura Santacana.

Pero, ¿qué fueron exactamente esos otros Juegos Olímpicos que la Barcelona republicana se prestó a albergar? ¿Qué pasó el día del Alzamiento en una ciudad con miles y miles de atletas internacionales? La Olimpiada Popular de Barcelona tenía como objetivo fundamental devolver el verdadero espíritu olímpico bajo el signo de la paz y la solidaridad de las naciones, que en aquellos momentos se estaba cuestionando en la preparación de los Juegos Olímpicos de Berlín por parte del régimen nazi y con la conformidad del COI. El evento tomaba unas dimensiones auténticamente antifascistas en el seno de una Europa temerosa de la inminente guerra.

La huella de esos Juegos la encontramos en el Estadio Olímpico, estrenado en 1929 como punto de propaganda para la candidatura olímpica de 1936. El hoy bautizado como Lluís Companys rinde homenaje al presidente de la Generalitat que con más entusiasmo respaldó la Olimpiada Popular. Numerosos clubes locales prestaron instalaciones o apoyo para que la Olimpiada fuera una realidad. Desde clubes como el Barça, el Espanyol, el Júpiter, el Europa o el Martinenc, a la Agrupació Ciclista Montjuïc, numerosos ateneos de barrios o el Atlètic Barceloneta. Entidades importantes de la época, como el Club Femení d'Esports, cayeron con el franquismo, pero el ejemplo de red colaborativa entre realidades deportivas que hicieron posible la preparación del evento es un antecedente histórico directo del actual panorama deportivo barcelonés.

Delegaciones nacionales y locales

Más curiosidades. La Olimpiada Popular admitía como participantes a las naciones sin Estado. Inimaginable ahora. Estuvieron allí, entre otros, Palestina, una delegación de judíos emigrados, de la Alsacia y la

Punto de atención a los atletas de la Olimpiada Popular de 1936.

“Es falaz e injusto tener en los Juegos de 1992 la única referencia olímpica de Barcelona”

La Olimpiada Popular del 36 admitía como participantes a las naciones sin Estado

Semanas después, en Berlín, el COI aplaudía con las orejas a Hitler, el aliado de Franco

Lorena, pero también de Marruecos, entonces dividido entre el protectorado francés y el español, o Argelia, provincia francesa. Asimismo, había delegaciones regionales del Rosellón, Mallorca, Valencia, Andalucía, Navarra y Aragón o de ciudades como Burdeos, Praga, Toulouse, Argel, Orán, Basilea, Grenoble, Sevilla, Huelva, Melilla, Jerez de la Frontera, Badajoz, Tenerife o Cádiz, entre otras.

El día del estallido de la guerra había en Barcelona 20.000 personas llegadas para la ocasión y preparadas para la inauguración. Los tiros y las barricadas alteraron una ciudad en la que ya se contagiaba el espíritu festivo y deportivo con desfiles de las delegaciones. Ahí estaban más de 5.000 atletas que competían en un total de 18 modalidades deportivas.

Del campo de juego al de batalla

El 19 de julio, el mismo día que el estadio de Montjuïc tenía que abrir la puerta al deporte popular de medio mundo, definitivamente aquel inusual acontecimiento deportivo y cultural se vio frustrado ante la salida del ejército de los cuarteles. Si bien la gran mayoría de los deportistas extranjeros volvieron a casa, hubo unos cuantos que decidieron coger las armas y luchar contra el fascismo: inicialmente al lado de los obreros armados que detuvieron a los soldados en las calles de Barcelona y, más tarde, yendo al frente integrados en las Milicias Antifascistas. Se convirtieron, involuntariamente, en los primeros voluntarios extranjeros en defensa de la República, el embrión de las futuras Brigadas Internacionales. Semanas después, en Berlín, el COI aplaudía con las orejas a Hitler, el aliado de Franco para ganar la contienda en España. Como para que no sea tabú el tema.

Passatemps

MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												

Horizontals

1. Neci, no gens intel·ligent. Motllura que termina un membre arquitectònic. 2. Corrent d'aigua petit i de poca profunditat. Espinada, especialment del porc. 3. Persona que té dret a reclamar la llegítima per raó del seu pròxim parentiu amb el causant de l'herència. 4. Llibre que conté les pàssies. Part rodona que hi ha al centre de l'ull. 5. Terapèutica de les malalties de l'orella. Un ... és un ésser. 6. Recipient de llauna per a guardar-hi oli. Discurs per encoratjar. 7. Nom de la dinovena lletra de l'alfabet grec. Corda petita emprada per a subjectar diverses peces de l'aparell d'una embarcació. 8. Difícil de pujar, abrupte. Graó més alt que la resta de tota la coberta.

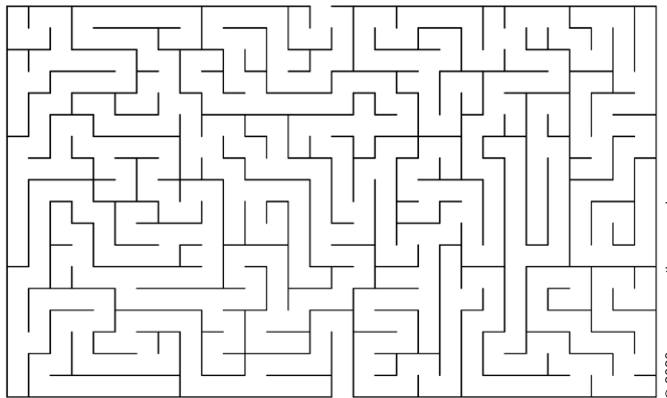
Verticals

1. Proposició, una cosa que es proposa a algú. 2. Paraula que fem servir per saludar algú. Fer que un foc cremi millor, que s'encengui més. 3. Excel·lència d'alguna persona o alguna cosa. 4. Dir oracions a Déu, a la Mare de Déu o als sants. 5. Meditar, pensar. 6. Setrill de l'oli. Pronom reflexiu. 7. Escollida. 8. Pica emprada com a abeuradora o com a menjadora de bestiar. Designació genèrica dels grups que resulten de l'eliminació d'un hidrogen en un hidrocarbur aromàtic. 9. Excessiu, prolix. Punt de l'horitzó sensible per on surt el Sol en els equinoccis. 10. D'Ègara. 11. En indoeuropeu, dit d'un fonema d'identitat fonològica poc coneguda. 12. Que és d'un sol color, que no fa cap dibuix.

LES 7 DIFERÈNCIES

EL LABERINT

SUDOKU

4		9			2		3	
	3			8	4		7	
2	8	7	6	1				
								6
	9	6	8		5			
1	2	5	4				8	3
9	5		1		8	3		
	7		5		6			1
	1	3		9				

Fàcil

8	1						9	
6		4	9		2		1	
	3			6				
2					6			7
	7		5	3				
			2			1		3
	8							
5		7						
	9			4			6	

Difícil

SOLUCIONS

3	9	1	7	4	8	2	6	5
5	2	7	6	1	9	8	3	4
4	8	6	3	2	5	9	7	1
9	6	5	2	8	7	1	4	3
1	7	8	5	3	4	6	2	9
2	4	3	1	9	6	5	8	7
7	3	9	8	6	1	4	5	2
6	5	4	9	7	2	3	1	8
8	1	2	4	5	3	7	9	6

Difícil

6	1	3	2	9	7	8	4	5
8	7	4	5	3	6	9	2	1
9	5	2	1	4	8	3	6	7
1	2	5	4	6	9	7	8	3
3	9	6	8	7	5	2	1	4
7	4	8	3	2	1	3	4	5
2	8	7	6	1	3	4	5	9
5	3	1	9	8	4	6	7	2
4	6	9	7	5	2	1	3	8

Fàcil

MOTS ENCREUATS
Horitzontals: 1. Pec. Coronell. 2. Rierol. Bigal. 3. O. Legitimari. 4. Passier. Iris. 5. Otàtria. Ens. 6. Sitra. Arenaga. 7. Tau. Redissu. 8. Ardu. Salteu. Verticals: 1. Proposta. 2. Ei. Atiar. 3. Celstid. 4. Resat. U. 5. Cogitar. 6. Olier. Es. 7. R. Triada. 8. Obi. Aril. 9. Nimi. Est. 10. Egarense. 11. Laringal. 12. Llissa. L.

MIGUEL VELASCO ALMEINDRAL

Miquel Catasús

“El tráfico se tiene que reducir un 50% para tener aire saludable”

Secretario de la Associació de Veïnes i Veïns Clot-Camp de l'Arpa, defiende la vivienda pública de alquiler de gestión directa, la movilidad sostenible y los equipamientos de barrio para la reforma de Les Glòries

Elisa Pont

¿Ha cambiado mucho el Clot? La industria desapareció, pero dejó un comercio local potente. Los centros comerciales y las grandes distribuidoras han afectado, sobre todo tras la crisis de 2008. También la presión especuladora de la vivienda. Llevamos años pidiendo al Ayuntamiento un Plan de Usos para el barrio, pero seguimos esperando.

¿Qué impacto tiene el turismo? Se intensificó hace unos cuatro años, con el éxito del Poblenou y la Sagrada Família. Cuando el Consistorio aprobó el PEUAT pedimos no crecer más. Rozábamos la masificación. No estamos en contra del turismo, pero se tiene que regular. La ciudad tiene que tener en cuenta a quienes vivimos en ella.

¿Cómo han vivido la covid-19? Mal, como en todas partes. Destaca la respuesta solidaria. Esperamos que no decaiga. Donde más ha afectado ha sido en residencias de mayores. En Mavi Park murieron muchas personas. Fue intervenida por la Generalitat. Defendemos los equipamientos vecinales.

Como la biblioteca. Tendría que estar en el Clot, pero la plantaron en Glòries. Fue una estafa; la situaron en el exilio. Proponemos que se ubique en la Fábrica del Plom, así como disponer de un auditorio y un CIFP.

¿Cómo ve la remodelación de Glòries? La visión general quedó recogida en el documento *Compromiso por Glòries*, de 2007. Se pactaron un 50% de aspectos positivos para el vecindario y otro 50% que no lo son tanto.

¿Cómo van las obras? Se han paralizado varias veces, pero ahora avanzan a buen ritmo. El túnel es la parte más delicada. Lo que más nos preocupa es el tráfico, que se

tiene que reducir en un 50% en toda la ciudad para tener un aire saludable.

¿Qué proponen? Carriles bus VAO y eco en los túneles. Hay que reducir la entrada masiva de vehículos a la gran ciudad. Hay pequeños avances, como la creación de carriles bici en el barrio, pero queda trabajo.

Ha criticado la gestión de la vivienda. Se pactó que un 80% fuera protegida y de alquiler público de gestión directa, y solo un 20% de venta. Esto se ha incumplido. La promoción de la Illa Glòries es un ejemplo. En el barrio no hay espacios verdes ni solares para construir, más allá de esta plaza. Reivindicamos las viviendas para los vecinos, para garantizar la cohesión social.

¿Y qué hay de la Meridiana? A base de luchas, hemos logrado mejoras. Ahora hay más vegetación y espacio para los viandantes, pero hay que avanzar con el tramo de la calle Mallorca hasta Fabra i Puig.

PULSIÓN VECINAL

Nacido en la comarca del Penedès, Catasús se define como “fill de pagès”. Es vecino del barrio del Clot desde los años ochenta, cuando, atraído por el movimiento asociativo, se trasladó a la capital catalana. El ecologismo y el antifascismo han sido dos ejes que han marcado su vinculación con los movimientos vecinales, a los que considera una “herramienta poderosa y útil” para luchar por un cambio social. Secretario de la Associació de Veïnes i Veïns Clot-Camp de l'Arpa, es una de las voces más reivindicativas en la remodelación de la plaza de Les Glòries.

Para quienes quieren leer lo que nadie más se atreve a publicar

más detalle en <https://re.publico.es/>

R
La **REPÚBLICA**
de **Público**